

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Suster

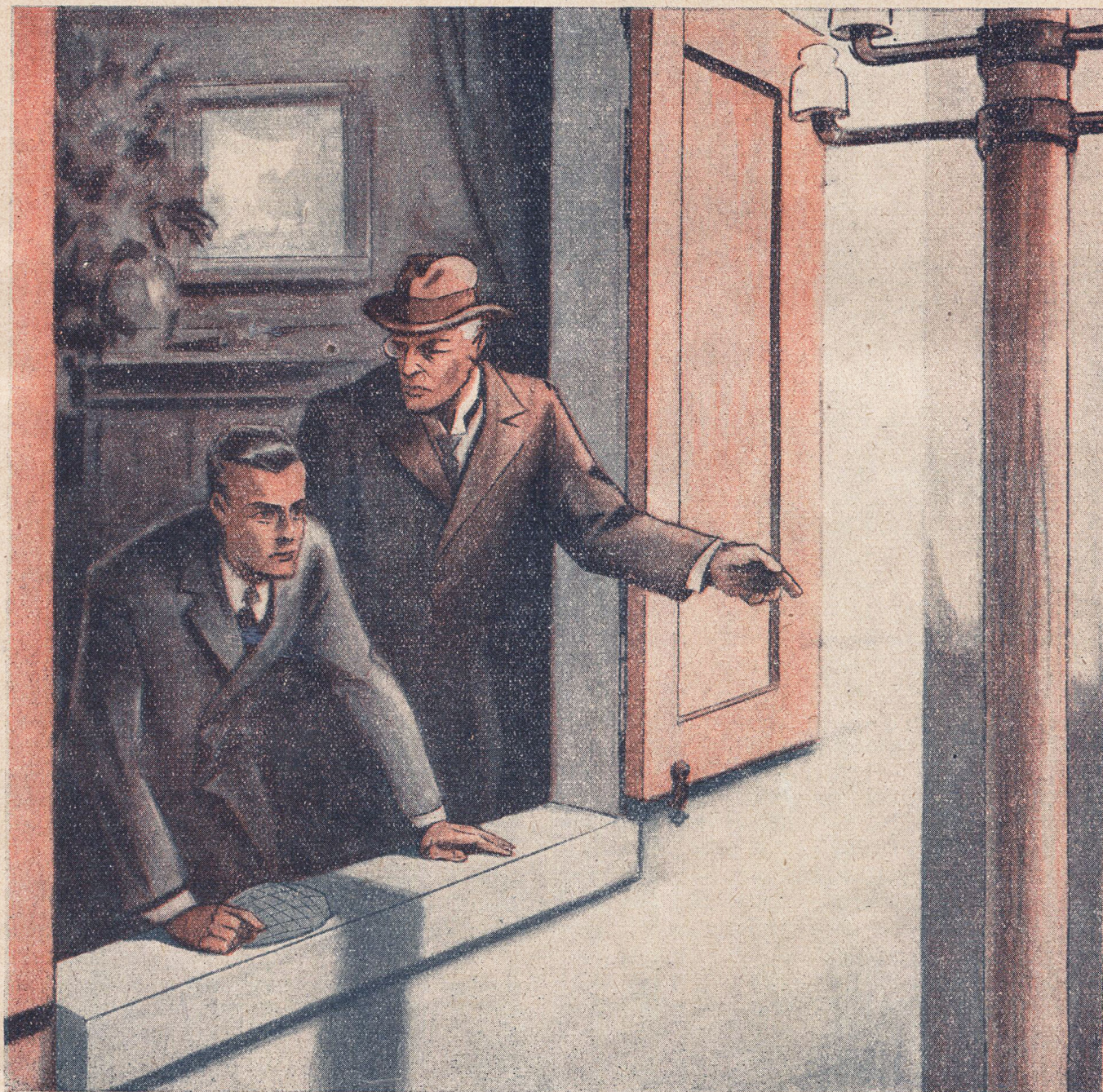
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 942

CHANTAGE.

20 cent

Brand had langer noodig dan Raffles om het plekje van den kogel te vinden op het verkleurde hout van de telefoonpaal.

NIEUWE SERIE

CHANTAGE.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE INVAL IN HET SPEELHUIS.

Het kon omstreeks half twee in den nacht zijn toen twee heeren, die op zachten toon een levendig gesprek met elkander voerden, een van die fraaie, stille straten volgden, waaraan het Westen van Londen nog rijk is, en waar zelfs overdag de gedachte zou kunnen post vatten dat men zich niet in een millioenenstad bevindt, vol oorverdoovend geraas en werkwoede maar in een of ander deftig dorp.

Winkels vindt men er maar zeer weinig, de huizen zijn meestal door tuinen van elkander gescheiden, een tramlijn vindt men er ook niet, de bussen vermijden ze zelfs, als het even gaat, en kantoren zijn er wel — maar ook al van stillen, bescheiden aard: Notarissen, bejaarde advocaten, oude geneesheeren, die de praktijk alleen aanhouden om hun oude vrienden te gerieven, oefenen er hun beroepen uit.

Op ongeveer vijftig meters afstand werden de twee heeren gevolgd door een groote limousine, die gelijken tred met hen hield, naar het scheen.

Het was duidelijk dat zij geen haast hadden, en dat was niet verwonderlijk, want het was

een prachtige, warme nacht, die tot wandelen uitlokte.

Maar plotseling werd de kalme stilte verbroken door een geluid, het welk de twee mannen als bij onderlinge afspraak hun schreden deed matigen.

De oogen van den grootste werden hard, en hij stond een oogenblik in halfgebukte houding stil om te luisteren. Toen er aan het eind van de straat een groote auto verscheen, op eenigen afstand gevolgd door een tweede zeide hij zachtjes:

— Ik had het wel goed gehoord — een politieauto!

— Met een jongeren broeder bij zich! voegde de tweede heer er aan toe.

Misschien was het geheel onwillekeurig, dat de twee heeren de schaduw opzochten, van een hoog huis, en daartoe moesten zij zelfs een weinig teruggaan.

De chauffeur van de blauwe limousine keek zeker goed uit, want onmiddellijk begon de motor harder te roffelen, en de auto schoot

vooruit om vlak achter de twee heeren stil te staan.

De beide politieauto's schenen zeer gehaast te zijn, want zij reden buitengewoon snel, en hielden met een schok stil op ongeveer vijftig meters afstand van de plek, waar de beide heeren hadden post gevat.

— Wacht eens — zou het op het huis van Joe Higgins gemunt zijn? fluisterde de langste der beide wachtenden.

— Het speelhuis? Dat ligt immers meer dezen kant uit! zei de ander.

— Als het een overval is, Brand, dan laten zij die zware auto's natuurlijk niet voor de deur stoppen, want dan zouden mijnheer Higgins en zijn trawanten onmiddellijk gewaarschuwd zijn. Overigens ben ik van oordeel, dat de politie ook ditmaal bot zal vangen. Higgins is te slim, en zijn huis is te goed ingericht!

Terwijl hij nog sprak, sprongen er zeer vlug zeker wel twintig en misschien meer agenten uit de twee auto's, en kwamen haastig aan-spellen.

Het scheen al weer een onwillekeurige beweging te zijn, waarmede de jongste en kleinste der twee heeren naar den kruk van het portier van de limousine greep, maar de ander zei rustig:

— Niet zoo zenuwachtig, Brand! Het is werkelijk niet op ons gemunt, je zult het zien.

Inderdaad verdwenen de agenten met bekwamen spoed binnen in een groot, oud, en blijkbaar slapend huis.

Zoodra zij allen binnen waren, zeide John Raffles — want het was inderdaad de groote avonturier, door een onbeduidende samenloop van omstandigheden juist hier gebracht, waar het aanvangspunt zou zijn van een zijner spannende avonturen, met een weinig verbaazing in zijn stem:

— Wel, dat gaat van avond al bijzonder gemakkelijk in zijn werk! Men schijnt tegenwoordig het huis van Higgins zonder schellen binnen te kunnen dringen! Zou onze man soms wat oud worden?

Inderdaad, het gaat merkwaardig vlot! zeide Charles Brand, die minstens even verbaasd was als Raffles, want hij herinnerde zich, herhaaldelijk te hebben gelezen van mislukte invallen in dat oude, schijnbaar zoo stille huis, waar mijnheer Joe Higgins zijn winstgevend bedrijf uitoefende.

Hoe slim de politie het ook trachtte aan te leggen, Higgins was nog altijd den dans ont-sprongen, en men had nooit bewijzen kunnen

bijeenbrengen tegen hem, er was nooit een speelkaart op tafel gevonden, noch een enkel geldstukje, noch een roulette of een baccarat-spel. Dat alles had Joe hoofdzakelijk te danken aan de scherpzinnigheid en de oplettendheid van zijn personeel.

Maar na eenige oogenblikken zeide Raffles weer:

— De politie is nu binnen — wat op zich zelf wonderlijk genoeg is — maar daar zal ook wel alles mee gezegd zijn! Vangen doen zij stellig niemand, daar kun je wel op rekenen!

— Laat ik dat maar niet doen, Edward, want ditmaal heb je geen gelijk! Daar komen de agenten al weer terug, en ze zijn nog geen tien minuten binnen geweest! Maar zij komen niet alleen — zij zijn ieder vergezeld door een of twee dames en heeren, die er weliswaar bleek, maar ook bijzonder deftig uitzien! Om kort te gaan, de spelers zijn ditmaal overvallen en zullen wel genoodzaakt zijn, naar het politiebureau nede te gaan, waar zij een zeer onaangenaam kwartiertje zullen moeten doorbrengen onder het opgeven van hun beroemde namen en hun weidsche adressen.

— Zoo waar — het is zoo! zeide Raffles, oprecht verwonderd. Ik kan je zeggen dat het mij verbaast, Brand. Wel, ik ken dat huis, zooals ik het mijne ken, ik was er nog geen week geleden, om... een kleine voorstudie te maken, en toen bestond nog altijd de geheime achteruitgang. Ik verzeker je dat die deugdelijk was, natuurlijk alleen dan, wanneer de politie niet al te vlug optrad!

— Dat schijnt zij dan nu gedaan te hebben! zeide Brand droogjes.

— Maar dat is juist het vreemde! Het begon al met het binnendringen! Er is niet eens aangescheld. Het leek wel alsof de deur reeds aanstond! Toch is er steeds, van vroeg in den avond af, als het spelen en drinken begint, een betrouwbaar portier in de vestibule aanwezig! En niet zoodra wordt er gescheld, of hij geeft voorzichtigheidshalve het sein!

— Nu, dan is hij van nacht eenvoudig een weinig minder betrouwbaar geweest dan anders, of hij was dronken, of hij heeft zitten slapen!

— Slechts het eerste zou verklaren, dat de politie een open deur vond! Brand, zeide Raffles hoofdschuddend. En toch was Pawel Mishikof wel minstens een paar jaren in dienst van Higgins!

— Een Rus?

— Ja, een emigrant! Voormalig majoor bij de keizerlijke garde!

Op dat oogenblik werd de stem van Raffles bijna onverstaaubar door het lawaai, dat sommige van de gearresteerde spelers maakten. Mannen protesteerden woedend en met dikke tong, struikelend over hun scheldwoorden, en maar al te duidelijk aantoonend, dat mijnheer Higgins in strijd met de wet heel iets anders in zijn huis schonk dan limonade, vrouwen gilden hysterisch, en een paar oude heeren vloekten op een wijze, die geen twijfel overliet aangaande hun stand in de maatschappij — het waren zeer waarschijnlijk colonels, rustend of nog in dienst!

Naar den aard van zijn verwenschingen en krachttermen te oordeelen, moest er voorts nog een kapitein in de groote vaart onder het gezelschap zijn, en zijn gebulder was een straat ver te hooren. Een politie-inspecteur maande hem tot wat kalnte aan, maar dit had slechts tengevolge, dat de kapitein handtastelijk werd, en toen liep het mis, want een der agenten was verplicht, hem een tik op het hoofd te geven met zijn knuppel, en toen zeide de kapitein geen woord meer, maar zakte inelkaar, en moest in de auto gedragen worden.

De dames gilden nog wat harder, hun juweelen schitterden in het licht van de lantarens, hunne avondmantels wapperden om hen heen, terwijl zij zich haastig en opgewonden bewogen, en het was een kabaal alsof er een aardbeving had plaats gevonden.

Het nam echter vrij spoedig af, want een voor een werden de arrestanten niet bepaald overdreven aardig, in de groote auto's gestopt, en iedereen die verdween, deed het lawaai wat afnemen.

En tusschenwerd het weer stil, zonderling stil.

Nog even gromden de zware motoren, en toen reden de twee auto's met hun vrachtje weg.

Het huis bleef donker, verlaten, en als een uitgebrande krater achter.

Pas toen de twee auto's weer om den hoek verdwenen waren vroeg Brand:

— Was Higgins er ook bij?

— Hij was een van de eersten die in de voorste auto werd geduwd!

— Ik meen ook een paar bedienden gegalonneerd en wel te hebben gezien! Maar de portier zag ik niet!

— Toch was Mishikof er ook bij!

— Maar hij moet toch de verrader zijn geweest! Het kan toch niet anders of hij moet de

politie gelegenheid hebben gegeven ongemerkt binnen te komen!

— Het is ook zoo goed als zeker, Brand. Maar zie je — mijnheer Higgins is een buitengewoon gevaarlijk heerschap. Mishikof kan wel beducht zijn geweest voor een wraakneming, en de politie hebben verzocht, ook hem te arresteerden, zoodat het den schijn had, alsof het niet zijn schuld was, dat zij het huis kon binnendringen.

— Dat is een verklaring die ik kan aanvaarden! Blijft de vraag, waarom Mishikof zich zoo kan hebben gedragen! Hij verdiende er toch zijn dagelijksch brood!

Raffles haalde de schouders op en zeide:

— Er kunnen zooveel motieven zijn geweest! Misschien was het een geval van persoonlijke wraakzucht. Dat valt moeilijk te beoordeelen, als men de omstandigheden niet kent.

— Zouden ze al die menschen vasthouden?

— Welneen, die worden allen na ondervraging en noteering van hun adres voorloopig op vrije voeten gesteld. Ook Higgins kan naar huis gaan, tegen borgstelling. Later zal hij natuurlijk voor de rechtbank moeten verschijnen. Het is geen geval waarbij men iemand in arrest mag houden. Tenminste wanneer er zich niets heeft voorgedaan, dat dit noodzakelijk en gewettigd doet zijn.

— De politie zal natuurlijk wel al het goud met de speelkaarten en het andere in beslag hebben genomen?

— Ja helaas, Brand! Dat zit alles in het groote valies, vrees ik, dat de inspecteur bij zich droeg! Ware het anders geloof dan maar gerust dat ik al binnenshuis zou zijn! Zulk een buitenkansje zou ik mij niet graag laten ontgaan! Ik geloof dat ik heel gemakkelijk kans zou zien, langs den geheimen achtertrap binnen te komen!

Raffles had reeds een stap in de richting van de limousine gedaan, toen hij zich bedacht en levendig fluisterde:

— Maar wacht eens! Al is het speelgeld meegenomen — het particuliere bezit van dien schurk van een Higgins moet er toch nog zijn! Willen wij dit eens gaan onderzoeken?

— Zou er niemand meer in het huis zijn?

— Dat is hoogst onwaarschijnlijk! De politie zal het wel geheel hebben leeggehaald.

— In dat geval zou het wel een poging waard zijn! meende Brand, met een korten lach.

En daarop keerden de twee vrienden op hun schreden terug, nadat Raffles op zachten toon eenige woorden gesproken had tot den reus

achter het stuurwiel van de groote limousine.

Raffles hervond, geholpen door zijn ongelooflijk sterk geheugen, al zeer spoedig de deur in het smalle straatje, waardoor nog niet lang geleden de bijtijds gewaarschuwde spelers in het huis van Higgins konden ontsnappen.

En Raffles werd versterkt in zijn overtuiging, dat er verraad in het spel moest zijn geweest ditmaal, en dat de portier Mishikof zijn plicht had verzuimd zonder of met opzet, en dat laatste was wel het waarschijnlijkste. De deur had echter een voortreffelijk en zeer sterk slot, en was van binnen gegrendeld, en daar Raffles volstrekt niet gerekend had op iets dergelijks, dacht hij er dan ook niet aan, een poging te ondernemen, die deur te openen.

Hij had echter wel een kleine tasch bij zich, die hem maar zelden verliet, en die gevuld was met fijne, voortreffelijke instrumentjes van het beste staal vervaardigd, en met behulp daarvan slaagde hij er binnen weinige minuten in, een kelderraam te openen, dat zich terzijde van de deur bevond. Het was getralied, maar die tralies waren geen pink dik, en Raffles had ze al heel spoedig doorgezaagd met behulp van het fijne metaalzaagje in zijn etui.

Dit alles kon zonder eenig opzien te baren geschieden daar het achterstraatje volkomen verlaten was.

Raffles liet zich het eerst door de gemaakte opening naar binnen glijden, en Brand volgde hem op de hielen.

Zij bevonden zich nu in een duisteren kelder, vochtig en kwalijk riekend naar nat stroo en schimmel. Waarschijnlijk werd dit vertrek in lange jaren niet gebruikt.

Brand ontstak zijn zaklamp, en de twee mannen vonden de deur, en hier moesten zij een nieuw bezwaar overwinnen, want die deur was zeker aan de gangzijde met een sleutel gesloten. Het slot was zwaar verroest, en daar Raffles noch Brand een smeermiddel bij zich hadden, duurde het vrij lang, voor eindelijk de sleutel met een harden knap in het slot terugsprong.

Zij zagen een steenen trap voor zich, beklommen die, en stonden nu in de gang gelijkvloersch, die naar de achterdeur leidde.

Brand zag echter tot zijn verwondering in het geheel geen trap, groot of klein, zooals hij toch verwacht had.

Hij maakte een opmerking dienaangaande, maar Raffles zeide glimlachend :

— Als het een trap was, die men gemakkelijk kon zien, dan had Higgins er ook weinig aan gehad ! Neen, zij is goed verborgen, en daarom

is de politie ook nooit op de gedachte gekomen, aan dezen kant eens een kijkje te nemen. Zij geloofde steeds dat de gewaarschuwde spelers langs een andere zijdeur wisten te ontkomen. Hier is de trap !

En Raffles klopte met zijn knokkel van zijn rechter middelvinger op een houten paneel. Inderdaad, het klonk hol ! Op het oog echter verschilde het volstrekt niet van de aangrenzende schotten, waarmede de zijmuren van de gang bekleed waren.

— Een deur dus ! fluisterde Brand vol bewondering. Maar hoe komen wij er in ?

— Ja, dat is niet zoo gemakkelijk ! zeide Raffles met een korten zucht. Je moet namelijk weten dat het volkomen onmogelijk is, deze deur anders te openen dan aan den kant van de speelzaal. Zij wordt van daar op electriche wijze open gemaakt. Er zal dus niets anders op over schieten dan een paneel uit te snijden. Wat een werk — en ik vraag mij af of het wel beloond zal worden. Eerlijk gezegd, Brand, houd ik niet erg van die gelegenheidsondernemingen. Maar wij zitten nu eenmaal in het schuitje — wij zullen dus moeten meevaren !

Het vlijmscherpe mes drong reeds door het hout van het paneel, en het was gemakkelijk genoeg, met den nerf van het hout mede te gaan. Maar om dwars door het paneel te kunnen snijden was het zaagje noodig, en dat nam dus weer eenigen tijd in beslag.

Er lag een trek van misnoegen op het gelaat van Raffles toen hij bromde :

— Nu zie je, wat het beteekent, Brand, zulk een zaak zonder goede voorbereiding te beginnen ! Eigenlijk moest het verboden worden !

— Verbiedt het je zelf dan ! zeide Brand lachend.

— Daar zou ik wel lust in hebben — als daarmee ook niet het element van een weinige romantiek en onvoorziene omstandigheden verloren ging ! Want ik verzet me er tegen, mij door een ander romanticus te laten noemen — maar diep voor mij zelf verlang ik toch nu en dan wel eens naar een weinig romantiek !

Vijf minuten later zou Raffles ruimschoots gelegenheid krijgen, zich op dat punt tevreden gesteld te achten.

De twee mannen hadden het paneel uit de deur gelicht, en waren een tamelijk steile, met een looper bekleede trap opgegaan, toen zij plotseling stil stonden.

Op zeer korten afstand had in het ledige huis een kort, krakend geluid geklonken.

Het was het geluid van een revolverschot.

HOOFDSTUK II.

DE DOOD VAN PAWEL MISHIKOF.

Den volgenden morgen bevatten verscheidene Londensche dagbladen een min of meer uitgebreid bericht omtrent een voorval, dat zich in den loop van den voorafgaanden nacht had afgespeeld in het geheime clublokaal van Joe Higgins.

Charles Brand, de ijverige secretaris van Raffles, die nooit naliet, het voornaamste te verzamelen van knipsels en allerlei voorwerpen, die betrekking hadden op een gewichtige zaak, waarbij Raffles betrokken was, heeft onder zijn memoires onder andere zeker wel een dozijn dikke plakboeken, en in een daarvan bevindt zich het volgende uitknipsel, dat hij waarschijnlijk als het duidelijkste en het kortste betreffende deze geheimzinnige zaak had uitgekozen :

„Raadselachtige Misdaad in Speelhuis.
Portier doodgeschoten door onbekende.
Hoe kwam de dochter in het huis?

In den afgeloopen nacht, om bij half drie, werd een patrouilleerend agent van politie opgeschrikt door het hooren van een luiden knal in het speelhuis van Joe Higgins in de Marylebone Street, waar de politie juist anderhalf uur tevoren een ditmaal met succes be kroonden inval had gedaan.

Allereerst drukte hij op de elektrische schel naast de huisdeur, rukte aan de knop, en toen dit niet hielp sloeg hij vastberaden met zijn knuppel de ruit in van een venster naast de stoep. Het gerinkel deed nog twee agenten toesnellen, en spoedig stonden de drie mannen binnen. Zij verzekerden dat er geen volle minuut zal zijn voorbij gegaan, sedert de eerste het schot hoorde vallen.

Natuurlijk hadden zij alle drie gehoord van den inval, en een hunner had er zelfs bij meegholpen, waarna hij zijn gewonen straatdienst weer hervat had. Zij konden dus niet anders dan het huis leeg wanen, daar alle spelers waren meegenomen, en de eigenaar van de zaak, Joe Higgins, op dat tijdstip zeer waarschijnlijk nog niet was vrijgelaten. Later is intusschen gebleken, dat Higgins precies om twee uur door den

commissaris van politie voorloopig werd ontslagen uit de hechtenis.

Maar er was een ding waarvan zij niet voldoende op de hoogte waren, en dat heeft waarschijnlijk belet, dat zij de juiste maatregelen namen. Zooals het nu was snelden zij alle drie de breede hoofdtrap op, na de deur te hebben geopend van de kamer waarin zij waren binnengeklommen, kwamen op het breede portaal, zagen een deur openstaan, en liepen daarop toe.

Zij hoorden een zacht kreunen, en een hooge, sidderende stem die iets scheen te vragen op een smeekenden toon.

En op den drempel zagen zij een man op zijn rug op den parketvloer liggen, half ondersteund door een jonge meisje, dat haar mantel en hoed aan had, en wier handen met bloed waren bevekt.

Want dat vloeide overvloedig uit een wonde uit de borst van een man dien zij onmiddellijk hadden herkend. Het was de Russische portier van het speelhuis, Pawel Mishikof, en het meisje bleek zijn dochter te zijn.

En zij zagen ook dat de man verloren was, en dat redding niet meer zou kunnen baten. Hij verloor verbazend veel bloed, en snel braken zijn oogen. Op een meter of drie afstand lag op den vloer een onderwetsche revolver. Later bleek dat een van de patronen was afgeschoten.

De agent Sheridan, die het schot gehoord had ondervroeg het meisje, maar kon onmogelijk iets samenhangends uit haar mond vernemen. Terwijl hij voorloopig bij haar en den stervenden man bleef, onderzochten de twee andere agenten haastig het huis, in de hoop, dat zij nog iets zouden ontdekken, en wat zij ontdekten was wonderlijk genoeg, want het bleek dat er een inbraak had plaats gehad.

De tralies van het kelderraam aan de achterzijde van het pand waren doorgezaagd, en uit de geheime deur, die den spelers gelegenheid gaf, bij het minste alarm te ontsnappen, was een paneel gezaagd.

Mishikof had een sleutel van de voordeur zoowel als van de kleine achterdeur, en het is

duidelijk dat hij daarvan gebruik heeft gemaakt om het huis weer binnen te gaan, nadat de commissaris hem had ontslagen. Het behoef niet langer te worden geheim gehouden, dat de politie het aan dezen man dankte, eindelijk een gevaarlijken speelhuishouder te kunnen verrassen. Wat hij echter zoo laat weer in het huis deed, is niet zeer duidelijk. Misschien zal het onderzoek dat spoedig uitwijzen. Ook de aanwezigheid van zijn dochter is vrij raadselachtig. Het meisje is zeer opgewonden, spreekt zich zelve herhaaldelijk tegen, en men is op dit oogenblik bezig, na te gaan, hoe zij den nacht heeft doorgebracht, en in wiens gezelschap.

De revolver is in beslag genomen. Het is een splinternieuw, Amerikaansch wapen, uit de fabriek van Smith and Wesson. Waarschijnlijk is het pas eenige dagen geleden gekocht. In welk verband de raadselachtige inbraak echter staat met dezen moord is nog niet uit te maken.

Het meisje, Ilona geheeten, is revuegirl, en er viel tot dusverre niet het minste op haar gedrag te zeggen. Men zal thans trachten uit te vinden, hoe het kwam dat zij in dat huis was zoo laat in den nacht. De politie heeft haar voorloopig in verzekerde bewaring genomen. Het zoeken is thans naar den man of de mannen die door het keldergat en de geheime deur naar binnen zijn gedrongen.

De politie erkent ruitelijk, dat ze hier voor een raadsel staat. Zij hoopt echter dat het meisje opheldering zal kunnen en willen geven."

Maar het bleek in den loop van den dag dat Ilona dat volstrekt niet kon — of niet wilde. Zij was nog half versuft, maar verklaarde toch bij herhaling dat zij niet wist wie haar vader had kunnen dooden. Dat er dien nacht een inval zou plaats hebben wist zij volstrekt niet, tenminste zoo beweerde zij. Het is van belang, er hier op te wijzen, dat de portier een kamertje had in het speelhuis, onder de dakpannen, waar hij een enkele maal wel eens sliep. Hij woonde echter met zijn dochter — zijn vrouw was sedert een paar jaren dood — in een geheel andere wijk, deed overdag ander werk, en kwam pas om zeven uren in dienst bij Higgins, soms tot een uur, maar ook wel eens tot drie uur. Was dit laatste het geval; dan sliep hij een paar uren op de ijzeren krib in zijn kamertje, en ging van daar regelrecht naar zijn dagbetrekking.

Bij het zoeken naar eenig motief stuitte de politie al dadelijk op tal van bezwaren.

Het was bekend dat Pawel Mishikof een ouderwetsch, stug en vrij hard man was, die

het zeer nauw nam met vrouwelijk fatsoen, maar die zielsveel van zijn dochter, zijn eenige kind hield. Welke reden zou er dan toch hebben kunnen bestaan, dat het meisje, dat wellicht een weinig bang was voor haar wat somberen en in zichzelf gekeerden vader, maar dien zij toch ook lief had, zou hebben doodgeschoten?

Men ging toen na wat het meisje in het huis deed, en daarop kwam weinig of geen opheldering. Zij wilde alleen zeggen, dat zij haren vader ergens dringend over wilde spreken. Het zou laat worden, dien nacht, en vermoedelijk zou hij dus in zijn dakkamertje onder de pannen hebben overnacht — als die noodlottige kogel niet aan alles een einde had gemaakt.

Maar waarom zij zoo laat kwam bleek al spoedig, ook al wilde zij zelve blijkbaar geen inlichtingen geven. Na afloop van de voorstelling namelijk had zij in een der fijne restaurants gesoupeerd met een invloedrijk en machtig theateragent, die even gevreesd als gezien was bij talrijke opkomende en zelfs reeds lang in volle glans schitterende tooneelsterren. De naam van dien man was Alex Bishop. Dit souper had tot bijna half twee geduurd. Scotland Yard zocht met ontembaren ijver verder, en vond een vestiairemeisje, dat verzekerde, dat Ilona aan den uitgang van het restaurant enkele woorden had gewisseld met een jongen, blonden, knappen heer, die zeer opgewonden scheen te zijn, en die zeer boos vertrokken was. Een oogenblik daarna was Bishop reeds aan haar zijde, en wilde met haar heengaan, maar zij voegde hem een paar heftige woorden toe, die niet waren te verstaan, en snelde geheel alleen weg. Bishop wilde haar nog grijpen, maar een ander schoof zich tusschen de vluchtelingen en hem zelf in een vak van de draaideur, en zij kreeg hem verder niet meer te zien.

Scotland Yard is in zulke dingen bijzonder vasthoudend en nieuwsgierig, en zij ging eens zoeken naar dien Bishop. De man bleek Londen reeds verlaten te hebben. Maar men hervond zijn spoor nog voor de klok twaalf uur had geslagen in Dover. Hij maakte niet het minste bezwaar, een verklaring af te leggen. Inderdaad had hij met het meisje gesoupeerd. Hij had haar een uitstekende positie in Warschau aan den allereersten Schouwburg aldaar in het vooruitzicht gesteld. Er waren inderdaad woorden geweest, en hij wist zelf niet waarom zij plotseling zoo boos was geworden. Maar dat was van volstrekt geen belang, en hij kon ook niet zeggen wat zij verder gedaan had, want toen hij op straat kwam was zij verdwenen. Hij geloofde

dat hij haar nog juist in een taxi had zien stappen, die onmiddellijk wegreed. Wat hem betrof, hij had afgedaan met juffrouw Ilona Mishikof, en zij moest maar zien hoe zij haar carrière maakte zonder zijn invloed.

Dat laatste klonk tamelijk onvriendelijk en ook wel wat spijtig, maar de politie had verder niet de minste aanleiding, den man vast te houden, die pas een week in Londen vertoefde, en het speelhuis van Higgins zelfs niet van naam kende, evenmin als zijn zwijgzamen portier, en liet hem rustig het Kanaal oversteken.

Nieuwe onderzoekingen! Men trachtte den chauffeur uit te vinden, die het meisje gereden had. Dit bleek onmogelijk te zijn. De man meldde zich niet uit zich zelf aan, en werd ook niet gevonden.

Laat in den middag ging men Ilona nogmaals ondervragen, en toen was zij wat kalmer. Maar haar gelaat was van een doodelijke bleekheid en haar oogen stonden dof. Zij erkende nu dat zij het huis was binnengekomen met een tweeden sleutel, dien haar vader haar had gegeven, omdat hij niet wilde dat zijn dochter zou aanschellen aan dat slecht befaamde huis. Zij was zeer verwonderd geweest dat het er zoo stil was, en toen had plotseling het schot geklonken, zij was op het geluid toegesneld, en had haar vader stervende gevonden. Ted Wensley, de man van Scotland, die deze zaak onderzocht, stond vrij sceptisch tegenover deze verklaring, maar hij kon haar moeilijk bestrijden daar hij volstrekt geen aanwijzing in een andere richting had. Hij voor zich geloofde stellig dat het meisje niet alleen het huis was binnen gekomen, omdat het zijn overtuiging was, dat er een man in deze geheele zaak moest schuilen. Het zou alleen reeds vreemd zijn geweest dat een zoo tenger, bevallig schepseltje zou rondloopen met een zoo zware revolver.

Met die revolver was het ook een zonderlinge geschiedenis. Het was eenvoudig onmogelijk, den winkelier te vinden, die het toch blijkbaar zeer nieuwe wapen, dat nog maar enkele malen gebruikt kon zijn, had verkocht. Het behoeft nauwelijks te worden gezegd dat het nummer onmiddellijk naar alle windrichtingen werd verspreid.

Zooals gezegd werd het nu ook openbaar gemaakt, hoe het in elkaar zat met dien overval, waarvan zelfs Ilona niets had geweten. En het bleek nu dat de in zichzelf gekeerde portier gehandeld had onder den invloed van een fellen

haat tegen Higgins, die weer zijn oorzaak vond in de onbeschaamde houding van den rijken speelhuishouder tegenover Ilona. Dat was alles — maar het sprak boekdeelen.

Men ging eens nauwkeurig de tijden vergelijken, en toen bleek het dat Higgins op het tijdstip dat het schot viel zeer gemakkelijk in het huis had kunnen terugzijn, met een speling van wel een kwartier, nadat hij uit het politie-bureau ontslagen was.

Van dat oogenblik af ging het onderzoek — het was toen omstreeks twee uur in den middag — zeer bepaald de richting uit van den speelhuishouder.

Hij was een Ier, een jaar of vijftig, ruw, wraakzuchtig en zeer op geld gesteld. Iets als gewetensbezwaren hield hij er volstrekt niet op na. Men ontbood hem nogmaals op het bureau, en vroeg hem wat hij dien nacht gedaan had, nadat de commissaris hem op vrije voeten had gesteld. Hij zeide dat hij onmiddellijk naar zijn eigen huis was gegaan, men onderzocht het, en het klopte niet. Zijn butler zei dat het op zijn vroegst vier uur was geweest. Het was zelfs reeds klaarlichte dag! Hij was gewekt door het gerucht van den sleutel in de woningdeur.

Dit was natuurlijk een leelijk ding voor Higgins, men wees hem op die tegenspraak, maar hij haalde de breede schouders op, en zeide dat hij zich dan misschien een uurtje vergist had. Hij zei dat Mishikof een schurk was, een verraderlijke hond, maar hij had er niet aan gedacht, hem daarvoor te straffen. Maar intuschen hield de politie hem vast, en ditmaal een weinig steviger dan de eerste keer. Die vergissing zou mijnheer Higgins dus wel eens leelijk kunnen opbreken, want de butler zeide verplicht te zijn, op de stelligste wijze bij zijn verklaring te blijven. Het was vier uur geweest en zeker geen minuut eerder. Hij was wakker geworden en had op zijn wekker gekeken.

Zoo stonden de zaken, toen Wensley omstreeks vier uur in den middag weer een nieuwe onaangename verrassing kreeg. Het was ongeveer twee uren nadat de vroege middagedities van de voornaamste avondbladen waren uitgekomen, en daarin was onder meer ook melding gemaakt van de gevangenhouding van Joe Higgins, met een paar lieflijkheden aan zijn adres erbij, die geen twijfel overlieten aangaande de stemming van den redacteur die ze had neergeschreven.

Scotland Yard ontving namelijk een kort briefje, met een verdraaide hand geschreven, of om juister te zijn in drukletters, en zonder

onderteekening, dat als volgt luidde :

„Laat Joe Higgins onmiddellijk vrij. Hij heeft met de zaak in Marylebone Street volstrekt niets te maken. De man die het weten kan”.

Wensley lachte, maar hij geleet daarbij veel op den bekenden boer met de nog meer bekende kiespijn. Hij hield niet van zulke briefjes, die somtijds een grap moesten verbeelden, en andere keeren een zaak een geheel ander aanschijn konden verleen.

Natuurlijk onderzocht hij het papier en de enveloppe, maar het bracht hem niets verder. Het briefje was geschreven op het papier, hetwelk de directie van een reusachtig warenhuis ter beschikking stelt aan de bezoekers, die in haar winkelpaleis komen. Natuurlijk was dat briefje geschreven na de verschijning van de middageditie, dus omstreeks tusschen twee en vier uur, maar in dien korten tijd, het drukste winkeluur, hadden er zeker een paar duizend

mensen in de groote schrijf- en leeszaal gezeten! Het papier kon ook zeer goed zijn meegenomen in den zak!

Men onderzocht microscopisch en analytisch de inkt — er was niets bijzonders aan. Men verkocht ze zoo in iederen boekwinkel. Men ging na wie het briefje had bezorgd. Het was volstrekt niet bezorgd, maar door een openstaand raam van het politiebureau naar binnen geworpen! Het had misschien al vijf of tien minuten op den vloer van een verlaten vertrek gelegen, voor men het vond.

Wensley was woedend, maar hij liet Higgins niet los.

Daarentegen had hij Ilona reeds om twee uur in dienzelfden middag uit de hechtenis ontslagen. Of beter gezegd — op zijn advies had de commissaris van politie dit gedaan.

En nu, om half vijf, vroeg hij zich af :

— Had Ilona Mishikof misschien dat geheimzinnige briefje geschreven?

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking
recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden

HOOFDSTUK III.

DE STUDENT FRANK GOODWIN KRIJGT BEZOEK.

Het was even over zes uur in denzelfden middag, toen er een taxi stilstond voor een traai, oud huis in de King Albert Road, waaruit een heer stapte, met wit, lang, krullend haar, een fijn, geestig puntbaardje, en een gouden lorgnet, zooals men ze tegenwoordig niet veel meer ziet.

Hij was in het zwart gekleed en had een ebbenhouten wandelstok met ronden, gouden knop in de hand, ook al een voorwerp, dat tot het verleden gaat behooren.

Hij ging de lage stoep op, en trok aan de koperen bel, die daar binnen een galmend, kerkklokachtig gelui deed weerschallen.

Het duurde eenige oogenblikken voor de zware voordeur geopend werd door een bejaarden buttler met een bleek, ernstig gelaat.

— Mijnheer wenscht, vroeg hij hoffelijk, maar niet zeer uitnoodigend?

— Is je meester thuis?

— Neen, mijnheer. Mijnheer Goodwin dineert in de stad.

— Dat is zonderling — het is nog geen twee minuten geleden, sedert ik hem dit huis zag binnengaan, dat, voor zoover ik weet, zijn eigen huis of iever dat van zijn moeder is.

De bezoeker had het op onverstoorbaren, kalmen toon gezegd, en de buttler beet zich even op de lippen en zeide uit de hoogte:

— Het is mogelijk, mijnheer — maar mijnheer is niet thuis.

— Komaan, vriend, spot niet met de natuurkundige wetten! Evenmin als iemand anders

kan mijnheer Goodwin tegelijkertijd hier en elders zijn. Mijn bezoek is van het grootste gewicht, zeg hem dat. Wacht — ik geloof dat ik een goede introductie bezit! Zeg hem dat ik kom namens Miss Ilona!

De oude Buttler schrok blijkbaar, keek den bezoeker doordringend aan, scheen nog een oogenblik te aarzelen, liet hem toen binnen in de fraaie, ruime vestibule, wees hem op een gemakkelijken stoel, en zeide, een weinig minder norsch:

— Mijnheer Frank had belet gegeven. Ik zal echter den naam noemen, dien gij hebt uitgesproken, en misschien doet hem dit van gedachten veranderen. Wees zoo goed een oogenblikje te wachten. Wie moet ik aandienen?

— O, noem geen naam! Wat doet het er toe wie ik ben? Beschouw mij alleen maar als boodschapper.

Nog aarzelde de buttler even, en toen ging hij de breede trap op, sloeg een hoek om, en verdween uit het gezicht.

De bezoeker kortte zich den tijd met een bezichtiging van een paar zeer fraaie schilderijen die tegen de met goudleder bespannen wanden hingen, verkœurd door den tijd, maar hij behoefde niet lang te wachten, want snelle stappen kwamen de trap afdaalen, en een oogenblik daarna kwam Frank Goodwin op hem toeloopen.

Hij was een lange, goed gebouwde knaap, die waarschijnlijk veel aan sport deed, met een open gelaat, dat echter iets vrouwelijks had, en

misschien gelek hij wel bijzonder veel op die schoone vrouw, wier beeltenis boven de schouw hing, en die zeer waarschijnlijk zijn moeder was.

Zijn gewone gelaatskleur was waarschijnlijk een diep bruin, waarbij zijn heldere, blauwe oogen wel goed zouden afsteken, maar op dit oogenblik was hij bleek, en zijn mond was vertrokken en beefde.

Zonder iets te zeggen vatte hij den bezoeker bij den arm, en bracht hem naar een fraai vertrek, aan de straat gelegen, waarvan hij de deur onmiddellijk achter zich sloot.

Toen wendde hij zich tot den bezoeker, en vroeg snel achter elkaar, bijna struikelend over zijn woorden :

— Gij komt namens Ilona? Kent gij haar? Wat heeft ze mij te zeggen? Wie zijt gij?

De bezoeker had rustig een stoel genomen, haastte zich niet met antwoorden, maar keek den jongen man eenigen tijd aandachtig en onderzoekend aan.

— Welnu? vroeg Frank Goodwin na eenige oogenblikken ongeduldig.

Toen kwam rustig het antwoord :

— Ik ken mejuffrouw Ilona Mishikof in het geheel niet, mijn waarde heer. Zij kon mij dus ook geen opdracht voor U geven. Ik noemde haar naam om toegang bij U te verkrijgen, want ik begreep wel dat gij in een zoodanigen toestand waart, dat gij stellig geen vreemdelingen zoudt willen ontvangen.

Het gelaat van den jongen man werd donkerrood van drift, en met iets dreigends in zijn stem zeide hij :

— Hebt gij dat gewaagd? Weet gij wel dat ik veel lust heb, U dan met mijn eigen handen de deur uit te werpen?

— Die drift, die drift! zeide de bezoeker doodkalm. Die heeft U zeker al menigmaal parten gespeeld — wie weet nog wel zeer onlangs!

Als bij tooverslag hernam het gelaat van Frank zijn kleur van zoeven — een vaalbleeke tint, en uit zijn oogen verdween de schittering.

Hij liet zich op een stoel vallen, wrong zijn sterke handen, en vroeg op zachten toon :

— Wat wilt gij daarmee zeggen? Wat is de bedoeling van Uw komst? Gij moet dan toch iets weten van Ilona, dat gij haar naam als aanbeveling hebt durven noemen!

— Noem mij voor mijn part Brown, als gij om een naam verlegen zijt. En van Ilona het volgende: Gij hebt het meisje innig lief, en zij... had U ook lief, tot gisteren nacht ontrent twee uur!

Het leek alsof Frank niet bleeker meer kon worden, en toch gebeurde dit. Hij staarde den ander aan met een verwezen blik, en een snik scheurde zich met moeite uit zijn keel los. Hij streek met zijn tong een paar malen over zijn droge lippen voor hij in staat was om uit te brengen :

— Wat beteekent dit alles? Waarom komt gij hier om mij dit te zeggen? Ik begrijp volstrekt niet wat gij eigenlijk wilt!

— Het zal U spoedig genoeg duidelijk worden. Stuurt ge mij nog weg?

— Neen, blijf! zeide Frank, bijna bevelend nu. Denkt ge dat ik U nu zou kunnen laten gaan na die raadselachtige opmerkingen? Waarom denkt gij dat ik Ilona lief heb, als gij haar dan toch niet kent?

— Wel, het staat in de krant! antwoordde Brown doodkalm.

— In de krant? herhaalde Frank toonloos. Drijft gij den spot met mij?

— Geen sprake van! Daartoe zou het oogenblik al zeer slecht gekozen zijn. Ik spreek in volle ernst. Het stond van middag in de bladen. Er is sprake van een jongen, blonden man, die gisteren nacht omstreeks half twee in de vestibule van een fijn restaurant een paar booze woorden wisselde met mejuffrouw Ilona Mishikof... de dochter van den... van den heden nacht vermoorden speelhuissportier. Dat zeer korte onderhoud had plaats onmiddellijk na een souper, hetwelk de jonge dame gebruikt had in gezelschap van den theateragent Alex Bishop. Die jonge, blonde man zijt gij.

Het bleef even stil, en toen zeide Frank, nog altijd zijn sterke vingers in en uitelkaar hakend :

— Laten wij dat aannemen. Wat zou dat eigenlijk?

— Wel, maar dat is heel belangrijk, mijn waarde heer! Is het U bekend dat zij dadelijk na dat zeer korte gesprek van Bishop is weggegaan?

Weer een pauze. Dan de haperende stem van Frank :

— Neen — dat wist ik niet!

— Niet? En toch was ze een paar seconden later bij de taxi waarin gij wildet wegrijden? Waart gij dan werkelijk zoo dronken, mijnheer Frank Goodwin?

Het gelaat van den jongen man was op dat oogenblik jammerlijk om aan te zien. Het was vertrokken en aschgrauw. Fijne zweetdruppeltjes parelden op zijn slapen.

Het was bijna niet te verstaan, wat hij zei, toen hij vroeg :

— Zijt gij van de politie? Een detective?

— Waarom vraagt ge mij dat? Neen, ik ben niet van de politie. Eerder het tegendeel, had ik bijna gezegd. Ik zou voorloopig mijnheer Brown voor U zijn, onthou dat.

— Dan begrijp ik niet. . . .

— Gij zult het later wel begrijpen. Zijt gij dikwijls dronken, mijnheer Frank? Neen, wordt nu niet weer driftig, want dat zal U nog eens in allerlastigste toestanden brengen, ik merkte zoeven al iets in die richting op. Beantwoord mij de vraag gerust.

— Ik ben nog nooit dronken geweest — behalve gisteren! barstte Frank plotseling uit.

— Aha! Nu maken wij al een weinig vordering. En in dronkenschap doet men zeer vreemde dingen, mijnheer Goodwin! Maar niet waar, als het meisje dat men lief heeft er in toestemt om te soupeeren met een kerel als Bishop! Vertel mij eens eerlijk, mijnheer Goodwin, heeft U wel eens nagedacht over de motieven, die Ilona konden drijven tot dat souper? Heeft U wel eens bedacht dat het voor haar van groote waarde kon zijn, zoo spoedig mogelijk carrière te maken? Is het wel tot U doorgedrongen, dat zij wel eens een buitengewoon trotsch meisje kon zijn, dat zich niet wilde verbinden aan een rijken man — want rijk zijt gij! — zonder een zekere tegenprestatie?

— Onder zulk een oogpunt heb ik het nog nooit beschouwd! zeide Frank zacht, starend naar de groote figuren van het dikke vloerkleed, en ze toch niet ziende. Ik was — door het dolle heen. Ik dacht dat alles uit was. Ik ben gaan drinken — wat ik nooit deed.

— Ja ja — en van het een komt het andere! Maar nu gaan wij verder, mijn waarde heer. Ik zou zoo gaarne alles haarfijn willen weten, ziet u! Gij loopt dus weer naar de taxi, die U in Uw dronkenschap naar het deftige restaurant heeft gevoerd, en gij zit nog nauwelijks, met een hart, boordevel gekwetste eigenliefde en jalouzie, of de berouwhebbende Ilona smijt haar heele toekomst in het water door den machtigen theateragent in zijn hemd te laten staan, als ik mij zoo eens mag uitdrukken en al droeg de man een zeer dure en zware pels, en loopt U achterna, „om het weer goed te maken”, zooals gij, jongelui dat noemt. Nu, in de auto wordt het ook weer goedgeemaakt, maar dronken blijft gij — helaas! Ilona belooft echter dat zij nu onmiddellijk met haar vader wil gaan spreken over haar plannen — die ook de Uwe zijn. Klopt alles? Mooi zoo! Gij echter dringt er op aan, zelf met Mishikof te spreken.

Gij zijt nog nooit dronken geweest, en kent dus Uw eigen toestand niet goed. Apropos, waar kwam die revolver vandaan?

De vraag kwam zoo onverwacht, dat Frank zijn stoel een eind achteruitschoof en zijn bezoeker aanstaarde met een mengeling van afschuw, bijna bijgeloovige vrees en ontzetting in zijn blauwe oogen.

Het was alsof hij iets wegslikte, dat in zijn keel opsteeg, en hem dreigde te verstikken. Maar eensklaps was het, alsof hij met een uiterste krachtsinspanning zich zelf meester werd. Hij sprong op van zijn stoel, kwam bijna dreigend op den bezoeker toe, schudde hem bij den schouder, en zeide op schorren toon, maar met vaste stem:

— Zult ge mij nu eindelijk zeggen wie gij zijt, mijnheer? Met welk doel komt gij hier? Zijt gij mijn vijand?

De bezoeker keek den jongen man met zijn koele, grijze oogen eenige oogenblikken onderzoekend aan, en gaf toen langzaam ten antwoord:

— Dat laatste kan ik in ieder geval wel ontkenkend beantwoorden, naar ik geloof. Uw vijand ben ik heel zeker niet, al vertoont gij misschien eigenschappen, die het mij moeilijk zouden maken, U onder mijn vrienden te rangschikken. En ik ben gekomen om U te helpen, als dat mogelijk zou zijn. Maar daartoe zou ik de waarheid moeten weten — In de eerste plaats de waarheid. Terloops merk ik op, dat ge mij niet op mijn vraag van zoeven hebt geantwoord. Toch is die van zeer groot belang. Zijt gij gewoon, een revolver te dragen?

— Ik draag er maar zelden een. Gisteren had ik er een bij mij, naar het schijnt. Ik zeg U dat ik dronken was — en ook dat ben ik nog nooit geweest, voor zoover mij heugt. Zeg mij eens, mijnheer — hebt gij gesproken met Iwan Rasputin, en heeft die iets — zou de schurk soms nu al, ondanks zijn beloften en zijn afpersingen.

De oogen van den bezoeker begonnen te schitteren, en hij leunde voorover, alsof hij den ander de woorden uit den mond wilde zien.

Maar Goodwin hield plotseling op, beet zich op de lippen, verbleekte, en viel weer op zijn stoel neer, waar hij met somberen blik voor zich uit bleef staren. Het was alsof hij den vreemden bezoeker geheel vergeten was.

De heer met het fijne witte baardje bekeek zijn nagels eens, trok zijn wenkbrauwen bijelkaar, wierp den ander een doordringenden blik toe, en zei:

— Gij hebt daar een naam genoemd, die mij niet volkomen onbekend is. Rasputin. Zeer waarschijnlijk familie van den wereldbekenden Pope?

— Een achterneef! antwoordde Frank Goodwin toonloos.

— En uitgeweken — zooals Mishikof?

— Uitgeweken — niet geheel en al, en in elk geval om een geheel andere reden! Pawel Mishikof behoorde tot een der beste families van Moskou, toen de groote revolutie uitbarstte. Hij was rijk en gezien. Zijn dochter, Ilona, bezocht een van de duurste kloosterscholen. Hij was officier bij de garde. Hij heeft deelgenomen aan den oorlog. Ach, dat zal alles immers morgen wel in de bladen staan! Het is geen geheim — tenminste voor anderen niet meer. Hij zelf heeft er nooit over willen spreken, en zich vergenoegd met de minste baantjes om zijn eenig kind zoo goed mogelijk te kunnen opvoeden. Ik had zoo innig gehoopt, dat ik....

Een snik onderbrak zijn woorden. Hij bedekte de oogen met de hand.

— Ja, en toen kwam dat ertusschen! zeide mijnheer Brown met een hoofdknikje. Het noodlot houdt ons menschen als speelpoppen aan de dunne touwtjes vast en laat ons dansen en huppelen naar zijn welbehagen! Als gij de revolver gisteren niet toevallig in Uw zak had gehad....

Er volgde geen antwoord. Goodwin scheen geheel in zijn eigen gedachten verdiept te zijn.

Na een korten tijd hernam de bezoeker:

— Gij moet mij niet kwalijk nemen, als ik bij herhaling terugkom op het wapen, dat gij op zulk een noodlottig tijdstip.... en natuurlijk zonder het zelf te weten hebt gebruikt!

— Ik wist van niets! Ik was dronken. Ik was woedend, ik wist niet wat ik deed! schreeuwde Frank plotseling, opnieuw opspringend. En nu je dan met je tergend gevraag en je slimme manieren de waarheid uit mij hebt gewrongen, doe dan nu maar wat je wilt. Je bent natuurlijk van de politie, ondanks je ontkenntenis.

— Ik heb U gezegd dat dat niet zoo was, zeide Brown koeltjes, en het is de waarheid. Ik weet alleen een paar dingen, die aan anderen volkomen onbekend zijn. Zelfs aan U, mijnheer Frank Goodwin. En ik heb mij nu eenmaal voorgenomen, dit raadselachtige geval tot op den bodem na te speuren. Gij weet natuurlijk dat Ilona korten tijd voor de daderes is gehouden?

— Nu weet ik het! Nu pas! Indien ik het eerder had geweten, ik zweer U bij alles wat mij heilig is, dat ik onmiddellijk naar de politie zou zijn gelopen en mij zou hebben aangegeven! Ik beken dus nu immers! Waarop wacht gij om mij te laten arresteren?

— O, dat heeft geen haast! antwoordde Brown rustig. Gij kunt nu niet zoo gemakkelijk meer ontkomen. Zoover zijn wij nog niet. Hoe lang hebt gij die revolver bezeten, die splinternieuw moet zijn?

— Zeker niet langer dan een jaar! Ik kocht ze tijdens een trip in Canada. Misschien heb ik er destijds een of tweemaal mee geschoten. Daarna lag ze in een kast op mijn slaapkamer. Soms stak ik ze bij mij, als ik gevaar vreesde.

— Vreesdet gij gisteren avond gevaar?

De jonge man scheen even te aarzelen, en antwoordde toen als met tegenzin:

— Misschien wel!

— Van den kant van den theateragent Bishop misschien? Nu, ik dring niet aan. Wij weten nu — tenminste ik weet — dat gij zeer woedend op hem waart, en daarom zijt gij gaan drinken. Met Uw goedvinden wil ik nu de draad weer opvatten, waar ik ze daar net afbrak. Gij hebt in het speelhuis van Higgins dus met Mishikof gesproken, niet waar?

— Ja, dat is zoo!

— Gij hebt hem gezegd dat gij het meisje lief had?

— Meer dan mijn leven!

— Wat zeide hij daarop?

— Hij was vertoornd. Hij lachte mij uit. Hij zeide dat hij nu wel wist, wat de rijken waard waren — hij had er voor betaald, zoo zeide hij! Vroeger had hij er midden tusschen ingezet, en zag het geheel anders — maar nu stond hij aan den anderen oever, hij was verarmd, en hij zag nu duidelijker in, wat rijke lieden van mijn slag waren. Nu, van het eene woord kwam het andere. Hij zeide dat ik zijn dochter met rust moest laten, ik maakte mij driftig, hij hief de hand, naar het mij voorkwam, op, ik hield in mijn zak de kolf van mijn revolver omkneld....

— Ja, wij zijn maar arme schepsels, viel Brown hem op een toon van zonderlinge melancholie in de rede. Wij zijn een menschenleeftijd lang goede, brave, soms zelfs edele menschen geweest, en dan doet er zich een onbetekenende gebeurtenis voor, wij hebben toevallig een paar glazen teveel gedronken, er

knaapt iets in onze hersens, nauwelijks zichtbaar door een vergrootglas, en uit een stalen toestel vliegt een klein, stalen ding, treft een ander in de borst, en aan ons leven is een einde gekomen. Heeft Ilona U gezien, na — de daad?

— Neen! Ik ben onmiddellijk weggevlucht. Ik durfde haar niet afwachten. Ik was bijna onmiddellijk na het schot nuchter. Maar zij weet natuurlijk dat ik het gedaan heb.

— Ja, dat is duidelijk. Daarom zwijgt zij ook tegenover de politie. Zij wil U sparen, ziet gij dat niet in?

— Het is mogelijk — maar zij wil mij ook niet meer ontvangen, zij wil niets meer van mij weten, zeide Goodwin op doffen toon. Alles is nu uit tusschen ons. En ik ben diep, diep ongelukkig!

— Misschien verandert dat alles nog wel. Men kan nooit weten. Er zijn nog vijf patronen op Uw revolver gevonden. Hebt gij zelf het wapen geladen voor gij de deur uitging?

— Ja, vroeg in den avond.

— Had gij dan nog patronen?

— Neen, ik heb een doosje moeten koopen.

— Koopen? Dat is toch verboden?

— Ik heb ze in een clandestien winkeltje gekocht.

— Dat is een leelijk ding. Die man zal niet zoo spoedig willen getuigen!

Goodwin keek Brown verbaasd aan, en herhaalde half werktuigelijk:

— Getuigen? Wat valt er te getuigen? Van de patronen is er een afgeschoten. Dat is alles. Indien men ontdekt, dat het wapen mij toebehoorde, ben ik natuurlijk verloren.

— Maar dat ontdekt men natuurlijk niet zoo spoedig, mijnheer Goodwin. Er zijn niet veel menschen die het weten! Iwan Rasputin is een van die menschen, niet waar?

Er voer een schok door het lichaam van den jongen man, en hij vroeg:

— Hoe weet gij dat — ik meen, waarom denkt gij dat?

— Komaan, mijn waarde heer Goodwin, gij lijdt toch niet aan geheugenzwakte? Zoo-even zijt gij een zin begonnen, dien gij niet hebt afgemaakt, maar waarin een bedreiging werd geuit aan het adres van Rasputin, die iets zou hebben verklapt! Hij moet dus iets weten van Uw daad.

— Ik ontmoette hem vlak voor het huis, zeide de ongelukkige jonge man op doffen toon, en in mijn rampzaligen toestand liet ik de helft

van de waarheid los. Nu was hij er bij, toen ik het wapen kocht, in Canada, zooals hij meer van mijn handelingen kent.

— Hij is geen vriend van U niet waar?

— Ik heb altijd het gevoel gehad, dat hij mij haatte, maar nu weet ik het zeker. Hij is jaloeersch geweest op mijn rijkdom, en daarom zet hij mij nu geld af, van morgen heb ik hem al bij mij gehad, toen de dag nauwelijks was aangebroken! Hij moest geld hebben, of hij zou mij verraden. En ik weet dat hij Ilona lief heeft — op zijn gemeene, laffe manier!

— Gij hangt geen zeer aantrekkelijk beeld van hem op, mijnheer Goodwin!

Vertel mij eens, hebt gij hem gisteren in den loop van den avond nog gezien?

— Neen. Maar hij zeide zelf dat hij in het restaurant was geweest.

— Is hij werkzaam communist?

— Hij geeft er zich tenminste voor uit. En nu is het genoeg, mijnheer — werkelijk, ik vind niet langer de kracht om met U te spreken! Ik kan onmogelijk zeggen hoe het komt dat ik dit alles heb medegedeeld aan iemand, die mij wild vreemd is, want mijn lot ligt nu in Uw handen. Maar ik voel mij ook zoo rampzalig en slap — nu zij mij den rug heeft toegekeerd. Ik geloof dat het mij niet eens zou kunnen schelen als men mij aanstonds kwam halen! Overigens — lang zal dat wel niet duren, want de revolver spreekt tegen mij, en het zal niet lang geheim kunnen blijven, dat ze mijn eigendom was.

De bezoeker was opgestaan. Hij had zijn hoed ter hand genomen, streek hem even op, en zei bedaard:

— Het is juist zeer onwaarschijnlijk dat men dat ontdekt, mijnheer Goodwin. De revolver is in een geheel ander land gekocht, een jaar geleden! Het is een zeer gangbaar model — welk kaliber ook weer?

— Zes!

— Nu, zie eens aan! Revolvers van dat kaliber en dat fabrikaat zijn er bij tienduizenden. Alleen het fabrieksnummer zou tegen U kunnen spreken — maar dat is nu bijna niet meer na te gaan. Ik denk dat gij in Canada niet eens een naam hebt behoeven op te geven!

— Neen — maar dat deed Rasputin!

Brown liet een zacht gefluit hooren, en zei met hoogopgetrokken wenkbrauwen:

— Deed hij dat? En dat zonder de minste blijkbare aanleiding? Nu, die achterneef van

den geheimzinnigen monnik, die zulk een groote rol heeft gespeeld aan het hof van den ongelukkigen Czaar, mag dan wezen wie hij wil — maar hij is een buitengewoon vooruitziend man! Iemand die zijn mijnen lang van te voren graaft, en niets over het hoofd ziet! Apropos, had gij die revolver destijds dringend noodig?

— Niet zoo heel erg!

— Maar gij hebt hem gekocht op zijn aanraden? Een slimme vos! Een doortrapte, handige schavuit! Een Jago — maar dan in het kwadraat — en gij maakt op mij juist den indruk van een al te goedgelovigen Othello.

DUBEC RECLAME

Thans worden uitgereikt: Mary Pickford, Betty Balfour, Claire Windsor en Constance Talmadge

Andere volgen

HOOFDSTUK IV.

KOGELS.

Mijnheer Brown stond al bij de deur. Hij wendde zich daar om, en zei :

— Waarschijnlijk zal ik nog terug komen, mijnheer Goodwin. Ik meen het goed met U. Beschouw mij als een vriend. Maar een vraag moet ik U nog stellen — Weet gij dat Higgins als de vermoedelijke dader is gearresteerd?

Frank liet het hoofd hangen, en antwoordde nauwelijks hoorbaar :

— Ik las het zoeven in de krant. Natuurlijk kan hij het niet gedaan hebben, Ik — veracht mij er niet om — maar ik hoop dat de politie nog vandaag wel zal inzien, dat hij het niet deed en hem zal vrijlaten.

Brown schudde het hoofd en zei :

— Reken daar niet al te vast op ! Er is veel dat tegen hem getuigt. Bedenk eens dat Mishikof zijn heele onderneming zoo goed als waardeeloos heeft gemaakt door zijn wraakzuchtige handeling ! Hij had alle reden om den portier een kwaad hart toe te dragen ! Nu, wij moeten er maar het beste van hopen. Waar woont die Rasputin ?

— Tot dusverre nog ergens in het Oosten, maar hij heeft mij al aangekondigd dat hij denkt te gaan verhuizen !

— Is hij vandaag geslaagd in zijn poging om U geld af te zetten ?

— Ik heb hem 500 Pond gegeven !

Weer dat veelbeteekenende gefluit, en weer de wenkbrauwen die een heel eind de hoogte opgingen. Toen zeide Brown :

— Dat is een vrij hoog bedrag voor iemand die niets bezat ! Dat is ongeveer een jaar-inkomen van een goeden klerk ! Het zal hem natuurlijk begeerig maken naar meer, en ge zijt voorloopig niet van hem af. En nu nog een enkel woord, voor ik heenga, mijnheer Goodwin. Gij hebt mij zoeven gevraagd, wiè ik ben, en hoe ik alles wist. Hier is het antwoord. In den nacht van gisteren omstreeks half drie was ik in het huis van Higgins. De politie tast in het duister wat betreft de vernielde tralies en de stukgesneden deur. Voor mij is dat geen raadsel meer. Ik deed het. Adieu, mijnheer Goodwin en tot ziens !

Het volgende oogenblik was de deur dicht, maar de geheel overbluffte Goodwin hoorde zelfs de stappen niet van den man die zich verwijderde, na zijn zonderling bezoek.

Deze echter verloor geen tijd, maar verliet haastig het huis, zonder de komst van den butler af te wachten, die hem trouwens ook evenmin hoorde heengaan.

Hij sloeg de eerste de beste zijstraat in, toen nog een, en vond op een straathoek een taxi gereed staan, die daar blijkbaar op hem wachtte.

Daarbinnen zat Brand, die zich den tijd kortte met het lezen van een vrij groot bericht over de zaak in het speelhuis, dat hij juist beëindigd had.

Achter het stuur zat de reusachtige chauffeur Henderson, die dadelijk gas gaf en wegreed.

— Wel, vroeg Brand, zoodra Raffles naast hem had plaats genomen, onkenbaar onder zijn vermomming.

— Wel, de arme kerel gaf het bijna onmiddellijk toe. Hij zeide niet te hebben geweten wat hij deed. En dat wil ik aannemen, want iemand die nooit dronken is geweest, en zich dan bedrinkt, staat gelijk met een redeloos dier. Maar voor mij is de zaak hiermede nog lang niet gedaan. Voor ons, die in het huis waren, is het raadsel bijna nog grooter dan voor de politie, die alleen maar kan gissen. Ik zie dat je daar een dagblad hebt. Hoe verklaart zij nu de inbraak ?

— Die verklaart zij in het geheel niet ! Eigenlijk begrijpt zij van de geheele zaak geen steek ! Als Higgins het deed, wat had hij dan nodig, in zijn eigen huis in te breken ?

— Dat is niet zoo kwaad gezegd ! Dat is ook nogal zonderling. Hoe legt zij de aanwezigheid van Mishikof in het huis uit ?

— Hij had nog eenige kostbaarheden en wat lijfgood in zijn slaapkamertje en wilde die halen !

— Dat laat zich hooren ! Staat er al iets in de krant van de persoon van den doode ?

— Hij moet het vroeger goed gehad hebben, in Rusland !

— Goed gehad ? Man hij was rijk ! Hij bezat

landgoederen, een mooie vrouw, een dochtertje dat hij aanbad, de vriendschap van den Czaar — alles wat men maar kan verlangen in dit aardse leven! En dat alles werd weggevaagd door de revolutie van '17. De man had lijfeigenen, en was zelfs meester over het leven van zijn boeren! Oer-oude rechten — wat weet ik!

— Zoo uitgebreid staat het niet in de krant, maar ik lees er toch uit, dat hij vroeger betere dagen heeft gekend. Higgins zit intusschen nog altijd op het politiebureau. Voorloopig zullen ze hem wel vasthouden.

Raffles haalde de schouders op en zeide:

— Het is een heel gewaagde onderstelling van de politie! Wat deed hij in het huis? Hij had er niets meer te maken, want het was leeggehaald door de politie. Ook kon hij volstrekt niet weten dat hij daar Mishikof zou aantreffen! En nu zullen wij eens aan het werk gaan, Brand, want niet alleen is de zaak zeer belangwekkend, wegens haar geheimzinnigheid, maar zij kan ons geldelijke voordeelen ook opleveren. Die domme, opgewonden jongen, die zoo in angst zit, heeft aan den jeugdigen Iwan Rasputin reeds nu een bedrag van 500 Pond gegeven! Dat wil natuurlijk zeggen dat het er morgen duizend zullen zijn, en dat bedrag zal altijd groeien. Goodwin is van een uitstekende familie, en hij kan zich niets verschrikkelijkers voorstellen dan in aanraking te komen met de politie — en nog al voor zulk een misdrijf! Een moord, in halve dronkenschap gepleegd op een portier! Ik moet nog eens van hem gaan hooren, bij welk clandestien handelaartje hij zijn patronen kocht. Is de doode al geschouwd, Brand?

— Ja, dat is gebeurd.

— Heeft men den kogel in het lichaam kunnen terugvinden?

— Neen. Die is dwars door hem heengegaan, en men heeft het projectiel nog niet kunnen terugvinden.

— Dat zal ook niet zoo gemakkelijk zijn. Zulk een stalen kogel uit een goede revolver heeft een verbazend doordringingsvermogen. Houten wanden houden hem evenmin tegen als een blaadje sigarettenpapier het zou doen. Alleen een dikke muur is in staat, zijn vaart te stuiten. Maar die knal — die onbegrijpelijke, raadselachtige knal!

Na deze zonderlinge woorden zweeg Raffles, schudde het hoofd, en keek met half dichtgeknepen oogen naar den bodem van de taxi, alsof hij daar de onthulling van het raadsel zou kunnen lezen.

Na eenige oogenblikken begon hij weer.

— Het klonk volstrekt niet als een Smith and Wesson! Ik geloof te mogen zeggen dat ik verstand heb van vuurwapens. Een jarenlange praktijk in vele landen heeft er mij van op de hoogte gebracht. Een Smith and Wesson van het kaliber zes geeft een harden, drogen, maar zeer korten knal, bijna een tik, alsof men met een stalen hamer op een klomp marmer zou slaan. Dit klonk anders, heel anders! Het klonk als een blaf, uit een ouderwetsche colt van groot kaliber! Het is merkwaardig!

— Maar Edward — wij hebben hem zien wegvlugten uit de kamer! Wij hebben de twistende woorden gehoord! Wat valt er eigenlijk nog te onderzoeken of te betwijfelen?

— Ik kan niet anders, dan twijfelen, Brand, omdat ik niet aan de scherpte van mijn eigen gehoor durf twijfelen.

— Er kan een echo, een weerklank geweest zijn, die het geluid van het schot een weinig van aard deed veranderen!

— Neen Brand! zeide Raffles op vasten toon. Daartoe deugde de kamer niet, waarbinnen de twist zich afspeelde. Er was nog iets heel merkwaardigs. De stem van Goodwin namelijk klonk door nadat het schot al gevallen was! Hij zou dus midden in een zin hebben moeten vuren — en dat strijdt tegen alle opvattingen der menschelijke psyche! Men eindigt een zin met een woeste bedreiging — men schiet — en dan volgt altijd de stilte.

Brand zeide niets. Diep in zijn binnenste was hij volmaakt overtuigd dat Frank Goodwin, en niemand anders dan ongelukkigen Mishikof had neergeschoten, in een aanval van onberedeneerde drift en halve dronkenschap, Zeker, het schot was bijzonder zwaar geweest, maar hij was voor zich zelf zeker, dat dit moest worden toegeschreven aan een zeer natuurlijke omstandigheid. Het vertrek had bij voorbeeld een gewelfde zoldering, en het was dus zeer wel mogelijk dat het geluid van het schot een paar malen weerkaatst en daardoor schijnbaar sterker geworden was.

Na eenige oogenblikken vroeg hij:

— Waarheen gaan wij nu?

— Naar het speelhuis. Ik wil dat nog eens onderzoeken.

— Zou men ons daar toelaten?

— Zonder twijfel. Ik heb nog steeds een aanbeveling van een zekeren hoofdinspecteur Baxter bij mij, die wel goede diensten zal bewijzen. Van dit oogenblik af ben ik dus de belangstellende criminoloog Darling. Een fooi aan den

bewakenden agent — als er nog een is — zal de rest wel doen. En dan denk ik er over, het meisje mijn diensten aan te bieden, als zij die tenminste wil aanvaarden. Zij moet zich in een ellendigen toestand bevinden, dunkt mij! Op Bishop zal zij wel niet meer behoeven te rekenen, na wat er in het restaurant gebeurd is! Die man heeft haar van zijn lijstje afgevoerd, daar kun je van op aan! Zij zal dus langs een omweg haar doel moeten trachten te bereiken — en men gaat niet zoo gemakkelijk om mijnheer Bishop heen! Een weinig troost zal ze dus wel kunnen gebruiken, vooral wanneer die zich op nuttige wijze uit. Maar ik geloof haar wel te kunnen zeggen, dat zij niet alle hoop moet laten varen, zelfs al zou Frank Goodwin op verdenking van den moord worden gearresteerd! Luister eens hier, Brand, je gelooft dat ik praatjes verkoop, zeg het maar eerlijk! Jij gelooft volstrekt niet aan de mogelijkheid, dat een andere revolver kan hebben gesproken, dan die van Frank! Kom er maar rond voor uit.

— Zoo is het ook, Edward! Ik kan het eenvoudig niet gelooven. Vergeet je dan geheel dat er een patroon is afgeschoten van het wapen.

— Ik zeg niet dat het wapen niet is afgegaan, Brand — ik waag alleen maar de veronderstelling, dat zijn geluid is overtroffen en als het ware gesmoord door dat van een ander, veel krachtiger klinkend wapen!

— Zelfs al was het zoo — wat zou dat, als de Smith and Wesson den ouden Mishikof het levenslicht heeft uitgeblazen?

— Maar als mijn opvatting juist is, Brand, staat dat juist volstrekt niet vast! De kogel is niet eens terug gevonden. Als er twee wapens zijn gebruikt — is het dan wel zoo gemakkelijk vast te stellen, dat het wapen van Frank juist den dood bracht en niet het andere?

— Maar als je gelijk had, Edward, riep Brand bijna wanhopig uit, als je gelijk had, dan... had er een tweede man moeten zijn!

— Die was er ook, Brand!

Brand wendde met een ruk zijn hoofd naar Raffles om, en zag hem met een blik van ongelooft in zijn groote, glanzende blauwe oogen aan. Hij hield zijn adem in van spanning.

— Ik heb tot dusverre niets willen zeggen, hernam Raffles glimlachend, maar nu ik bij Frank geweest ben, en een en ander heb gehoord, verander ik van denkbeeld! Versta mij wel, ik heb niemand herkend, ik heb alléén maar een soort van schaduw gezien, die bliksemsnel aan het einde voorbijschoof langs den muur

van de kaarsrechte gang, aan welks begin wij stonden. Toen zakte die schaduw bijzonder vlug en het kon dus niet anders of de man die haar teweeg bracht daalde haastig de trap af, die daar is. Ik moet je er op wijzen dat het een diensttrap is.

Het duurde vrij geruimen tijd voor Brand hoofdschuddend mompelde:

— Ik zelf heb volstrekt niets gezien. Intuschen weet ik dat jij je niet vergissen kunt. Dat zou natuurlijk de zaak een ander aanschijn geven — tenzij het Frank zelf was, die daar vluchtte!

— Neen, dat is onmogelijk, Brand, want die kwam een oogenblik later op de gang, na het vertrek door de gangdeur te hebben verlaten — het vertrek waar de misdaad was gepleegd!

Brand keek Raffles een oogenblik strak aan en vroeg toen afgemeten:

— Waarom deel je dat niet dadelijk aan de politie mee? Dan is de zaak immers uit?

— Ik vrees van niet, Brand! Zeg zelf eens — zou het niet buitengewoon veel op een sprookje lijken? Bedenk wel dat ik dan den naam van Frank Godwin ook zou moeten noemen. De onderzoekingen naar het eigendomsrecht van de revolver zouden met volle kracht worden hervat, en ditmaal zou het niet lang duren of men zou hebben uitgevonden dat hij het wapen waarvan een kogel mankeert, omstreeks een jaar geleden in een stad in Canada heeft gekocht. Wat zou het daarna helpen of ik met mijn verhaal van de schaduw aankwam? Ik zou worden uitgelachen! Frank zou bekennen, en de zaak zou dus niet uit zijn, zooals jij denkt, maar pas goed beginnen, en volkomen in de war loopen! Neen, ik denk dat wij dit zelf moeten ophelderen — en dat tegen een ruime schadeloosstelling!

Op dat oogenblik hield de auto op eenigen afstand van het huis in Marylebone Street stil. De beide vrienden stapten uit, en Henderson kreeg zijn instructies, die hij met zijn gewoon lakoniek glimlachje in ontvangst nam, nu en dan met het hoofd knikkend, ten bewijze dat hij het begrepen had.

En Raffles had goed gezien — De agent voor de deur maakte niet het minste bezwaar om „professor Darling en zijn assistent” toegang te verschaffen, zoodra Raffles het briefje vertoond had, dat hij zeker wel een jaar tevoren op een bijzonder handige en schrandere wijze aan den heer Baxter had weten te ontfoetselen.

Het bleek de eenige bewaking van het geheele groote huis te zijn. tenminste aan de voorzijde,

want achteraan, bij de vernielde deur van het pas ontdekte gangetje bleek naderhand ook nog een agent te staan. Maar dat was dan ook alles.

Zoo kon Raffles dus volkomen op zijn gemak hetzelfde huis en enkele vertrekken nog eens bezichtigen, waarin hij dienzelfden nacht onder geheel andere omstandigheden geweest was.

Het bleek al spoedig dat men het lijk van den ongelukkigen Mishikof reeds vervoerd had.

Maar de fotograaf van het gerecht had stellig zijn werk al gedaan. Het geoeffend oog van Raffles ontdekte al heel spoedig op het vloerkleed de twee kleine kruisjes en het pijltje, die tezamen de ligging van het lijk aangaven, en de richting waarin de voeten wezen.

Een krijtcirkeltje met een streep er door gaf de plek aan waar de revolver gelegen had, die nu natuurlijk reeds lang ter Griffie berustte.

Volkomen op zijn gemak liep Raffles het vertrek rond, en wel een kwartier lang zeide hij geen woord, totdat hij zich plotseling tot Brand wendde, die meer het gelaat van zijn grooten vriend dan het vertrek bestudeerde met de woorden:

— Waar zou de schutter hebben gestaan, denk je, Brand?

— Wel, ik vermoed haast bij de gangdeur, te oordeelen naar de ligging van het lijk. Een man die door een kogel getroffen wordt valt negen en negentig van de honderd keeren voorover!

— Dat zal ook hier wel geschied zijn, maar het is mogelijk dat de arme Ilona het lichaam van haar doodelijk gewonden vader op den rug heeft gewenteld. De richting van de voeten blijft dan natuurlijk ongewijzigd. Je hebt natuurlijk opgemerkt dat er nog meer deuren in het vertrek zijn. Er zijn er niet minder dan drie. De schutter kan ongeveer hier hebben gestaan, dunkt mij. Tusschen de gangdeur en deze deur in. Ik moet je er op wijzen, Brand, dat ik deze tweede deur pas vond, na het gordijn terzijde te hebben geschoven, dat er voorhangt! Wij zullen eens zien, waarheen die deur ons voert!

Hij draaide de knop van de deur om, en trad in een tamelijk ruim zijvertrek, dat zijn licht ontving door een enkel venster, uitziende op een binnenplaats.

Het had nog maar een anderen uitgang, en toen Raffles deze tweede deur geopend had, glimlachte hij en zei:

— Hier is het kleine achtergangetje, daar is de diensttrap, en langs dien witten muur recht

tegenover de lange hoofdgang zag ik zoo bliksemsnel die schaduw van een man verschieten!

— Alles goed en wel, maar geen schaduw zonder licht! Waar brandde dan dat licht? In de hoofdgang was het niet, want alleen jouw lamp brandde, en die kan natuurlijk geen schaduw van een man op den muur aan het einde hebben geworpen, als die man zich om een hoek, en buiten ons gezicht bevond!

— Volkomen juist, Brand! Maar plaats je eens voor die deur, en loop dan snel naar het begin van de trap. Zie je die kleine lamp daarboven aan de zoldering van het zijvertrek? Die moet gebrand hebben, want zij is de eenige, die een bundel licht kan werpen op dien witten muur daar!

Brand maakte een gebaar van groote verwondering, en riep uit:

— Maar dat is bijna onmogelijk! Frank is niet door dat vertrek binnengekomen! Hij had er niets te maken!

— Neen, maar de man met de tweede revolver kan er zijn binnengetreden! zeide Raffles droogjes. Hij is door het vertrek heengelopen, heeft de deur heel voorzichtig geopend, en kon toen door een kier van het gordijn zien wat er gebeurde. Zien — en schieten! Dat de politie van dat alles volstrekt niets weet, is niets verwonderlijk. Wel is verbazingwekkend, dat zij niet heeft gezien, dat het licht nog brandde, toen zij kwam toelopen op het hooren van de schoten. Of misschien heeft zij het ook wel gezien, maar er geen aandacht aan gewijd. Hoe het ook zij, Brand, die plafondlamp wierp haar licht op den muur, en ook de schaduw van den snelwegloopenden man! En die man is zeer beslist Frank Goodwin *niet* geweest! Laten wij weer eens naar binnen gaan, alvorens die trap af te dalen!

Zwijgend liepen de twee vrienden weer door het zijvertrek, en gingen door de deur met het gordijn er voor de noodlottige kamer weer binnen.

Raffles besteedde nu uitsluitend zijn aandacht aan den wand van de kamer, die recht tegenover het gordijn was gelegen.

Hij bekeek aandachtig het houten beschoot, tot op manshoogte den muur bedekkend, en zijn verbazing steeg iedere seconde, want hij vond niet het minste spoor van een kogel, die in het hout op dien korten afstand een zuiver rond gat had moeten maken.

— Wil ik op een stoel gaan staan, en het behang eens onderzoeken? bood Brand aan.

— Nonsens, Brand! zeide Raffles ongeduldig.

Wij kunnen het gat onmogelijk zoo hoog zoeken. Zelfs dat schot is al rijkelijk ver van den vloer! Mishikof was eerder klein dan groot, en de schutter heeft dus zijn wapen zelfs een weinig naar beneden moeten richten, als hij niet zelf een dwerg was! Maar je kunt mij op andere wijze helpen. Ga daar eens staan op de plek van het tweede kruisje. Pas op dat je het niet uitwischt. Zoo, nu stel ik mij achter het gordijn op. Aha, ik zie het al, de kogelbaan gaat schuin door het vertrek! En ik geloof dat ik een ezel ben!

Hij kwam haastig weer binnen, liep op de tegenovergestelde wand toe, en klopte glimlachend op een vrij groote, stalen brandkast die niet ver van het raam stond.

Toen sprak hij, als iemand die volmaakt zeker is van zijn zaak:

— De kogel heeft deze kast geraakt, Brand! en wel in tamelijk schuine richting. Er kon natuurlijk geen sprake van zijn, dat het projectiel door dat harde staal heendrong. Het is teruggeketst, ongeveer in denzelfden hoek, waarin het de gladde, metalen oppervlakte trof. Nu heeft het raam waarschijnlijk opengestaan, en de kogel is op die wijze buiten het vertrek gekomen. Zie eens — hier is het gat dat de Smith and Wesson maakte

Vlug was Raffles op den anderen wand toegestapt en in het eikenhouten plint was duidelijk het zuiverronde gaatje zichtbaar, dat de stalen kogel gemaakt had.

Raffles haalde zijn dun, gouden zakpotloodje te voorschijn, stak het in de opening, en riep verbaasd uit:

— Bijna een decimeter ver den muur ingedrongen! en dat, na door een menschelijk lichaam te zijn gegaan, en door twee ribben en het borstbeen te zijn geslagen? Onmogelijk, Brand, volmaakt onmogelijk!

Meer opgewonden dan hij placht te zijn, meegesleept door zijn speurlust, trad Raffles voor het raam, sloeg het gordijn weg en keek naar buiten.

Op ongeveer twee meter van het raam verwijderd stond een van die zware, ouderwetsche, houten telefoonpalen, die nergens meer in de groote steden in gebruik zijn. Draden waren er dan ook niet meer aan te zien, en alleen de isolatoren zaten nog als kleine, witte, gedrongen vogels op de roestige, ijzeren stangen.

Raffles liet zijn scherp oog over het gladde hout van de paal gaan, en eensklaps slaakte hij een kreet:

— Kom eens gauw hier, Brand — daar zit de kogel uit de tweede revolver!

DUBEC RECLAME

Meerdere Filmsterren volgen — Vraagt voorwaarden
in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant

HOOFDSTUK V.

DE PAPIERSNIFFER.

Brand had langer noodig dan Raffles om het plekje te vinden op het verkleurde hout van de telefoonpaal, dat er uitzag als een ronde, donkere stip.

— Kunnen wij niet in die paal klimmen? vroeg hij eindelijk.

— Neen, Brand, dat zullen wij maar laten! zeide Raffles. In tegendeel, de politie moet den kogel in die paal vinden, en niet wij! Dat is nu een van die dingen, die wij haar niet uit de handen mogen nemen. En nu zullen wij eens verder zien!

— Je schijnt tevreden te zijn, Edward?

— Is een jager dat niet, als hij een goed spoor volgt? Een geleerde, die een van zijn stellingen door de feiten bewezen vindt? Want hier zijn twee kogels, Brand, zonder den minsten twijfel! Aan te nemen dat die in de paal reeds bij een vroegere gelegenheid werd afgevuurd, zou een al te groote beteekenis gehecht zijn aan de rol van het toeval! Maar dat de kogel eerst de brandkast getroffen heeft en dan de paal staat voor mij vast. Zie maar, op het staal is bij invallend licht tamelijk duidelijk de schamp van den harden kogel te zien! De ronde stip is verder afkomstig van een kogel, vrij wat zwaarder dan het projectiel van zes millimeter, hetwelk mijn potlood aan het einde van dat merkwaardig lange kogelkanaal in den muur hier betasten kon! Komaan, Brand, het is nu wel zoo helder als glas, dat niet de kogel van Frank, maar die van den „Schaduw” Mishikof heeft geveld. En dan moet het een kogel uit een voortreffelijke browning en waarschijnlijk niet uit een colt geweest zijn, want die alleen heeft kracht genoeg, door het lichaam van een mensch te gaan, met verbrijzeling van een paar beenderen, dan nog te ricochetteren, en tenslotte in het harde hout van een oude telefoonpaal door te dringen! Van daar die zware, veel te zware knal! De twee wapens zijn precies tegelijkertijd afgegaan, zoodat het was alsof er maar een werd afgevuurd.

— Maar hoe is het mogelijk dat Frank niet gemerkt heeft dat hij mis schoot? riep Brand in de grootste verbazing. Met groo-

te bewondering voor het scherpzinnig doorzicht van den grooten avonturier.

— Brand, hij hief zijn wapen op, schoot en zag de man vallen! Hij kon volstrekt niet weten dat er achter hem, achter dat gordijn daar, een tweede schutter stond! Bovendien was hij half beschonken en woedend. Hoe had het bij hem kunnen opkomen, dat het niet zijn kogel was, die den portier doodde? En als hij nog getwijfeld had — moet dan die sluwe duivel van een Rasputin hem niet duidelijk hebben gemaakt dat niemand anders dan hij den Rus vermoordde? Maar wij zijn er nog niet. Ik ben nog niet tevreden met wat ik vond. Laten wij de achtertrap nu eens afgaan. Het zou mij niet verwonderen indien ook die ons in de buurt van de achterdeur bracht!

Opnieuw gingen de twee mannen door het zijvertrek, bereikten het dwarsgangetje, en gingen de smalle, houten trap af — dezelfde trap, die in den noodlottigen nacht de geheimzinnige schaduw langs haar treden had zien afdalen, zoo snel dat Brand het niet eens had kunnen opmerken.

De trap was vrij steil, en scheen niet heel veel gebruikt te zijn, want de treden waren nog geheel vlak, de randen ervan zuiver en scherp.

Misschien had Higgins ook deze trap als een tweede uitvalspoort willen benutten, voor het geval de politie den geheimen uitgang zou ontdekken.

Beneden kwam de trap uit op een kleinen overloop.

En het was hier dat het niets over het hoofd ziende oog van Raffles het flardje papier ontdekte, als het ware ingeklemd tusschen een stijl van de leuning en het hout, dat hij onmiddellijk buit maakte.

Het zag er uit als de hoek van een brief, en was lichtgeel getint. Er waren enkele gedrukte en ook eenige geschreven woorden op te lezen, die waarschijnlijk geen zeer groote beteekenis konden hebben, want zij waren bij elkaar niet meer dan acht in getal.

Maar dat belette toch niet dat Raffles met schitterende oogen dat driehoekig stukje

papier bekeek, en ditmaal heel lang floot, zooals hij het gedaan had in het huis van Frank.

Hij vouwde het hoekje papier zorgvuldig op, deed het in zijn portefeuille, en ging tot groote verwondering van Brand op de tweede trap-trede zitten, en verborg zijn gelaat in de handen, diep voorover gebogen.

Er verliepen zeker wel tien minuten, Raffles bewoog geen spier, en zat daar als uit steen gehouwen.

Juist toen Brand ongeduldig begon te worden, sprong hij op, en riep uit :

— Een buitengewoon merkwaardige zaak, Brand ! Zoiets heb ik werkelijk nog niet meegemaakt, en ik begin mij werkelijk te gevoelen als een tweede Sherlock Holmes !

— Op mij maakte je meer den indruk van „De Denker” van den beroemden Franschen beeldhouwer Rodin ! bromde Brand. Lag dat aan dat vodje papier ? Wat was het ?

— Mijn waarde Brand — je mag niet vergeten dat ook Holmes verzot was op het werken met „kleine verrassingen”. Zijn vriend, Dokter Watson, was daar maar al te vaak het slahtoffer van.

— Ik zou ook liever niet de rol spelen van dien onnoozelen hals, die de zaken pas doorzag, als het kleinste kind — ze al lang begrepen had ! zeide Brand, een beetje in zijn wiek geschoten.

— Niet boos worden, Charles ! Ik beloof je dat je spoedig genoeg van mijn kleine ontdekking zult genieten. Maar laat mij dan het genoegen, je te mogen overrompelen ! Wel wel, die rakker — die buitengewoon slimme deugniet ! Maar hij loopt nu niet lang meer op vrije voeten, wees daar maar zeker van !

— Noem in 's hemelsnaam een naam, Edward ! riep Brand op een toon van komische wanhoop. Je hebt toch immers het oog op Rasputin ?

— Ja, Brand, op Rasputin heb ik het oog ! antwoordde Raffles langzaam, Brand aanziende met een raadselachtigen, zonderlingen blik. Een Jago, gevoerd met een Shylock. En laten wij nu voortmaken, want ik kan mij niet voorstellen dat wij hier nog iets te doen hebben, en onze man mag ons vooral niet ontsnappen. Maar ik moet eerst naar Ilona, om eens met haar te praten ! Het denkbeeld is mij onverdraaglijk, dat zij al ware het een minuut te lang, den man zou verdenken, dien zij haar liefde had geschonken. Want dat Frank onschuldig is aan den dood van haar vader, staat nu wel als een paal boven water — even stevig als de oude telefoonpaal achter het huis van dien schelmschen Higgins,

die nu ook wel den langsten tijd in zijn eenzame cel zal hebben doorgebracht !

— Ik weet het niet ! hernam Brand hoofdschuddend. Nu de politie hem eenmaal vast heeft, en hij bovendien een zeer slechten naam had, zullen zij hem niet zoo spoedig weer loslaten, dunkt mij.

— Het zal nog maar eenige dagen duren, Brand, merkte Raffles luchtig op. Ik had eigenlijk wel eens willen zien, valt mij daar in, wat die brandkast bevatte, maar dat kunnen wij tot nader order wel uitstellen. Het is heel goed mogelijk dat er zich maar weinig van waarde in bevond.

Raffles was opgesprongen, veerkrachtig en vol werklust, en klopte Brand op den schouder.

— Ik kan je niet zeggen hoe opgewekt ik mij gevoel, en hoe vol ondernemingslust ! zeide hij, met een lach, die zijn gelaat veranderde. Wij moeten nu eens naar de voorzijde van het huis, als je het goed vindt.

— Wat moeten wij daar doen ? vroeg Brand verwonderd.

— Kijken naar het slot van de huisdeur !

— Wat zou er voor bijzonders aan dat slot kunnen zijn ?

— Ik denk dat het niet goed werkt ! Zie mij niet zoo aan, Brand, ik ben werkelijk geen toovenaar, en ik redeneer alleen vrij logisch. Maar wacht, ik kan alleen gaan — en jij kunt je tijd hier zeer nuttig doorbrengen met het zoeken naar andere snippers, ofschoon ik vrees dat dit de eenige is geweest. Doe mij het genoegen en wacht hier op mij.

En voor Brand nog iets had kunnen zeggen was Raffles snel de gang ingeloopt, en verdween uit het oog.

Alleen gebleven, moest Brand bij zichzelf erkennen, dat hij van de geheele zaak thans minder dan ooit begreep. En zonder het zoeken naar nog meer snippers, overwoog hij, dat het vak van detective Raffles vrij wat beter afging dan hem zelf !

Niet alleen vond hij zaken van waarde, naar het scheen, die aan de aandacht van een ander ontsnapten, maar hij wist er ook dadelijk zijn gevolgtrekking uit te maken !

Hoe snel had hij daar boven alles ontdekt en in verband gebracht.

Nog geen half uur geleden had Brand er zijn hand voor in het vuur durven steken, dat Frank Goodwin de dader had moeten zijn. Volgens hem kon dat niet anders. Hij was met het meisje naar dit huis toegekomen, dat stond vast, hij had met Mishikof gesproken.

Maar Raffles had een schaduw bliksemsnel zien voorbijgliden, en de zwakste schakel in den keten begon reeds bedenkelijke neigingen te vertoonen om stuk te springen!

Het is waar — de schim had die van Goodwin kunnen zijn, maar ook die mogelijkheid had Raffles uiteengerafeld op zijn klare, duidelijke wijze.

En nu wist men zoo goed als zeker wie de man was, wiens schaduw op den witten muur zichtbaar was geweest, een onderdeel van een seconde!

Even zeker wist Brand, dat de schelm nu zijn lot niet zou ontgaan, al deed hij nog zooveel moeite om zich verborgen te houden. Stellig was hij slim, en bij den eersten verdachten zet van de tegenpartij zou hij waarschijnlijk het hazenpad kiezen, ofschoon Brand nog niet goed kon inzien, hoe men de noodige bewijzen tegen hem zou kunnen verzamelen.

Want het stond ook vast, dat Goodwin niets van de aanwezigheid van een tweeden man in het huis van den speelhuishouder had geweten.

Pas op straat had hij met Iwan Rasputin gesproken, naar zijn eigen zeggen. Ook het meisje kon den schurk onmogelijk hebben gezien, anders zou zij daar wel van gerept hebben. Voor de arme Ilona was Frank nog altijd de eenig mogelijke dader!

Brand was op dat punt van zijn gedachten-gang beland, toen Raffles al weer terugkeerde.

Zijn gelaat stond vroolijk — en tegelijk ook ernstig.

— Iets ontdekt? vroeg hij aanstonds.

— Niets, dat hoekje van een brief dat jij ontdekt hebt, moet het eenige zijn geweest. Heeft Goodwin het verloren?

— Neen Brand. Goodwin is hier volstrekt niet geweest. Die kwam en ging langs een andere weg.

— En het deurslot, hoe stond het daarmee? Was je opvatting de juiste?

— Ja, Brand — en het kon bijna niet anders! Er zou iets onverklaarbaars hebben moeten gebeuren! Het kleine lipje van het yaleslot is defect — en zeer waarschijnlijk met opzet defect gemaakt, gisteravond, even voor de politie kwam. Het blijft in denzelfden stand altijd staan, het veertje is uit het slot genomen, en dit had tengevolge, dat een kind die huisdeur te allen tijde had kunnen openen, eenvoudig door er tegen te drukken! Je begrijpt wat ik zeggen wil, Brand? Het wil zeggen dat in den moordnacht iedereen die maar verkoos dit huis

kon binnengaan, en wij hadden ons dus werkelijk niet zooveel moeite behoeven te geven om langs een omweg en met zooveel verlies van tijd aan de achterzijde van het huis binnen te dringen.

— Het is merkwaardig! Zou Mishikof dat gedaan hebben?

— Dat is wel het waarschijnlijkste! Misschien heeft de man het willen doen voorkomen, tegenover Higgins en de spelers, alsof de politie de deur geforceerd had, zonder dat hij er iets aan kon doen. Het was vrij onnoozel geredeneerd, maar zoo zal toch wel zijn gedachtengang zijn geweest. Hij wilde de deur niet voor de politie openen — die moest de deur maar hoeven open te drukken!

— Ik meen mij te herinneren, zeide Brand opgewonden, dat er volstrekt niet gescheld is door de politie, en dat zou dus overeenkomen met jouw opvattingen! Het valt dan ook niet te verwonderen, dat er van dat merkwaardige feit in de bladen volstrekt geen melding is gemaakt! Wat gaan wij nu doen?

— In de allereerste plaats iets eten, en dan snel naar het meisje, om haar mede te deelen hetgeen noodig is. Rijdt met mij mede, als je wilt, en wacht op mij. Misschien treffen wij haar nog thuis aan.

En Raffles hernam weer zijn waardige houding van den bejaarden geleerde, en zoo gingen zij beiden weer langs den agent voor de deur, die beleefd aan zijn helm tikte.

De auto bracht hem snel naar een klein restaurant in de buurt, waar zij zich haastig versterkten met een kouden schotel, en daarna gaf Raffles Henderson last, hem naar het huis te brengen van Pawel Mishikof.

In den loop van dien morgen had hij het adres gemakkelijk weten te vinden.

Het bleek dat Raffles juist een paar minuten te laat kwam — Ilona was juist naar den Schouwborg vertrokken, om daar te repeteeren. Het leven stelt harde eischen aan een kunstenaar, hoog of laag, en meer dan ooit stond de toekomst van de danseres op het spel. Zij had het al verkorven bij mijnheer Bishop, en als zij het ook nog deed bij hare directie, dan zou dat den noodlottigsten invloed kunnen hebben op haar loopbaan.

Voor smart en voor tranen kan een revue-directeur nu eenmaal niet terugtreden! De dood mag voor hem geen concurrent zijn, die hem schade berokkent.

Zoo snel de auto maar wilde loopen liet Raffles zich naar het grootte gebouw brengen, hetwelk toen nog bespeeld werd, maar sedert een

paar maanden voor goed waarschijnlijk zijn poorten heeft moeten sluiten — maar Ilona heeft dat geen schade gedaan, want men vindt tegenwoordig haar naam en haar portret op de aanplakzuilen in de groote steden over bijna geheel Europa — en aanstonds zal het Amerika zijn!

Zoodra de auto stil stond, sprong Raffles er uit en zei zacht tot Brand:

— Heb een weinig geduld, Brand. Ik hoop dat ik haar even in een vrij oogenblik kan spreken. Binnen twintig minuten denk ik wel terug te zijn.

— Ik benijd je je taak — je bent een geluksbrenger! zeide Brand, en hij volgde de lange, lenige gestalte met zijn oogen, totdat Raffles door de breede glasdeur boyen aan de stoep verdwenen was, en mompelde vol bewondering voor zich heen:

— Welk een man! Onvermoeibaar steeds, als hij goed wil doen aan de zwakken, bedroefden en verdrukten — sterk als een leeuw, als hij den strijd aanbindt met het onrecht, de willekeur en machtsmisbruik! Maar ik zou toch wel gaarne willen weten wat er op dat vodge papier gedrukt en geschreven stond!

En Brand poogde zijn tijd zoo goed mogelijk door te brengen, door er naar te raden, hetgeen hem niet gelukte, en door naar den breeden rug van Henderson te staren, die rustig zijn krantje las, en dat gaf hem een zonderling gevoel van kalmte en veiligheid. Een kort oogenblik dacht hij aan de zonderlinge positie van den trouwen helper, die zeer goed wist in welke gevaarlijke en strafwaardige ondernemingen zijn meester zich menigmaal stortte, en hem niettemin trouw bleef, blindelings en onder alle omstandigheden, als een goede, tot aan den dood verknochte waakhond.

Het was een zonderling denkbeeld, dat die man, die in niets verscheelde van tienduizenden andere Londensche chauffeurs, behalve misschien door zijn breede schouders, deelgenomen had aan de zeldzaamste, ongelooflijkste avonturen in alle landen onder de zon, ja in streken, die nog door geen blanken voet ooit betreden waren. En daar zat hij nu en rookte zijn sigaretje, en las genoegelijk, als een bedaard burgermannetje, een onnoozel verhaaltje in zijn lijfblad!

En als Raffles aanstonds zou zeggen, dat hij zijn valiesje moest pakken en binnen het uur klaar moest zijn om hem naar de Zuidpool te vergezellen, dan zou hij niets zeggen, geen vragen stellen, maar binnen vijftig minuten gereed zijn!

Het werd een half uur, voor Raffles tenslotte terugkeerde.

Met den knop van het portier in de hand zeide hij op zachten toon iets tot Henderson, die onmiddellijk krant en sigaret had weggegoorpen, en toen stapte hij naar binnen, en nam naast Brand plaats, die aandachtig zijn strak gelaat bestudeerde, en toen vroeg, omdat Raffles bleef zwijgen:

— Hoe nam zij het op? Je hebt haar toch gesproken?

— Ik moest bijna een kwartier wachten. Zij was juist aan een solodans bezig. Die vrouw is een begenadigde artiste, en hoort stellig ergens anders thuis dan bij dezen troep! Zij was zeer, zeer gelukkig, Brand, met wat ik haar heb kunnen mededeelen. Zij veranderde er geheel en al door. Zij moet wel veel van dien jongen houden.

— Geloofde zij nog dat hij het deed?

— Wat kon zij anders gelooven? Vond zij niet zijn revolver? Moest zij niet denken dat zij alleen met hem en haar vader in dat huis was? Zij heeft een vreeselijken strijd met zichzelf gevoerd, toen zij hoorde dat Higgins was gearresteerd, verdacht van den moord! O, het is goed, een mooi vrouwengelaat zoo te zien ophelderen, en tranen van geluk te zien in haar oogen! En nu gaan wij maar weer verder, Brand. Nog een weinigje geduld, en ik beloof je dat je zult deelnemen aan het laatste bedrijf van dit kleine drama — en ik geloof je te mogen voorspellen dat het aan dramatische spanning niet zal ontbreken!

— Waarheen gaan wij?

— Naar een autoverhuurder!

— Wat wil je met nog een auto doen? vroeg Brand verbaasd.

— Het is mij niet om een auto te doen, Brand, tenminste niet om ze zelf te gebruiken. Maar stil eens, hier zijn wij er, geloof ik, al.

De limousine hield stil op een paar huizen afstand van een groote garage in een tamelijk deftige wijk. Brand wist natuurlijk dadelijk die garage thuis te brengen. Er waren weinig personen die Londen zoo goed kenden als hij. Men verhuurde daar uitsluitend luxewagens met of zonder chauffeur per uur, per dag, per week en zelfs per maand.

Nieuwsgierig volgde hij Raffles, zonder het minste begrip van wat die daar te zoeken kon hebben.

Hij zag dat Raffles haastig toeliep op den chef van het personeel, en op gedempten toon een paar woorden met hem sprak.

De man raadpleegde een lijstje, telefoneerde, er verlieten vijf minuten en toen kwam er een keurig gekleed chauffeur te voorschijn, met wien de chef sprak.

Vervolgens liep het drietal langs een rij glimmend gepoetste auto's en toen voorbij een reeks, die juist aan de buurt was om te worden schoongemaakt.

De verbazing van Brand nam toe, toen hij Raffles een grooten wagen zag binnen gaan, die juist op het punt stond, door een paar wagenpoetsers te worden weggehaald en op de brug gezet, en die hem door den chauffeur was aangewezen.

Hij zag hoe Raffles alle kussens een voor een omdraaide, de dikke mat van stroo uit den wagen trok, tusschen de reten van de zitting zocht, en plotseling hoorde hij hem een uitroep van voldoening slaken, en hij hoorde hem tot den chauffeur zeggen:

— Daar ligt een snipper papier! Geef mij dien eens — maar schrijf eerst de paar letters over die je er op ziet staan!

Verbluft deed de man wat hem gevraagd werd, en krabbelde met een stompje potlood wat in zijn opschrijfboekje.

— Wees nu zoo goed en laat door den chef controleeren, of je de letters nauwkeurig hebt overgeschreven. Klopt het? Geef mij dan dat snippertje papier! In orde. Hier is een halve guinje voor je, vriend — omdat je niet al te haastig bent geweest met het schoonmaken

van dien wagen. Je weet immers zeer nauwkeurig door wien hij gisteren gebruikt is?

— Heel precies, mijnheer, grinnikte de man, blij met zijn fooi. Gisteren en de halve week die daaraan voorafging!

Een hoofdknik van Raffles, en toen voegde hij zich weer bij Brand met stralende oogen, en het stukje papier zorgvuldig bij het hoekje voegend van den brief, dat hij reeds gevonden had op de trap in het huis van Higgins.

— En nu zullen wij eens zien hoe het met onzen vriend Goodwin staat, en waar zijn booze geest Iwan Rasputin uithangt! Wij kunnen het een zoowel als andere telefonisch afdoen! riep hij uit, voor Brand nog iets had kunnen vragen.

Zij traden een winkel binnen, en Raffles ging de telefooncel binnen, bleef daar wel tien minuten, kwam weer te voorschijn, nam Brand onder den arm, en zeide op straat laconiek tot hem:

— Frank Goodwin maakt het goed, heeft ongeveer twee uren geleden Rasputin, die hem nog eens duizend pond kwam vragen, de deur uitgegooid! Bravo! Ik heb je wel gezegd dat het steeds crescendo zou gaan! Zulke bloedzuigers worden nooit bevredigd, en zijn steeds hongriger. Wat Rasputin betreft — hij is een half uur geleden met een snellen auto naar Dover gegaan, en op dit oogenblik zit hij zeer waarschijnlijk op de boot naar Calais!

Lord Lister kwam zag en..... stak een Dubec-sigaret op

HOOFDSTUK VI.

NAAR PARIJS.

Een half uur later was Brand reeds in volle actie om het voorbeeld van Rasputin te volgen, al was het dan niet om hetzelfde motief. Hij pakte zeer snel een valies, en zocht zorgvuldig alle dingen uit, vooral papieren, die Raffles zou kunnen noodig hebben.

Wat men zoo plotseling in Calais en verder in Parijs te zoeken had was hem tamelijk duister, want nog veel minder zou men bewijzen tegen Rasputins schuld te Parijs bijeen kunnen brengen dan hier te Londen, zoo kwam het hem voor.

Ook zocht hij vruchteloos naar de redenen, waarom de Rus zoo plotseling verdwenen was. Welk gevaar kon hem hier dreigen? Natuurlijk, Raffles kon aan de politie mededeeling doen van zijn ontdekking van het tweede kogelgat in de telefoonpaal — maar van die ontdekking wist de schurk toch niets af? Hij moest zich toch veilig wanen? Men had reeds driemaal iemand beschuldigd, en Higgins zat nog steeds in zijn cel — wat had hij dan zelf te duchten?

Raffles had medegedeeld, dat Frank Goodwin hem door de telefoon had gezegd, Iwan Rasputin te hebben ontvangen op een wijze, die hem wel voor goed de lust zou benemen, nog eens terug te komen, en zijn pogingen tot afpersing te hervatten. Hij moest dan maar naar de politie loopen, als hij daar lust in had.

En nu waren dit de twee raadsels voor Brand, die nog altijd rondtastte in een dikke duisternis: Waarom had Rasputin dien raad niet onmiddellijk opgevolgd, om zich te wreken, en wat had hij, nu hij dat niet gedaan had, met zijn onnoozele 500 Pond Sterling die hij Goodwin had afgezet, in Parijs te zoeken?

Er was nog iets anders dat de gedachte van Brand bezig hield.

Waarom had Goodwin den moed ontleend, Rasputin het hoofd te bieden? Het is waar dat het bezoek van Raffles zijn gemoedstoestand moest hebben gewijzigd — maar hij moest zich toch nog altijd voor schuldig houden, en dus bevreesd zijn voor de man die het wist!

Hij legde deze laatste vraag aan Raffles voor, die bezig was, zich in zijn ruim slaapvertrek

te kleeden voor de reis, en die antwoordde met een glimlach:

— De oplossing daarvan is al heel eenvoudig, Brand. Toen ik onderzoek deed naar het deurslot heb ik in de vestibule al getelefoneerd naar Goodwin, en hem gezegd welke sporen ik gevonden heb! Ik kondigde mij natuurlijk aan als Brown. Waarschijnlijk is vijf minuten later Rasputin verschenen, en zag zich toen natuurlijk een ontvangst toebedeeld, die hem heugen zal! Het is alles heel eenvoudig!

— Toch waar? Is het ook eenvoudig, dat Rasputin daarop niet onmiddellijk een anoniem briefje aan de politie heeft gestuurd?

— Dat is heel verklaarbaar!

— Och kom? Maar is het dan ook zoo verklaarbaar, dat hij zoo hals over kop gevlucht is, zonder schijn of schaduw van reden?

— Het sluit alles als een bus, Brand!

Brand keek hem met open mond aan, en zeide, een weinig ontevreden:

— Nu, dan heb ik verder niets meer te zeggen! Alleen heb ik van een bus die sluit andere opvattingen gehad! Ik wil je dan wel zeggen, dat voor mij de zaak met iedere minuut raadselachtiger en ingewikkelder wordt!

— Maar de oplossing staat dan ook voor de deur, Brand, troostte Raffles hem. De overtocht geeft ons misschien wel gelegenheid de zaak eens te bespreken. Bedenk wel, dat ik zelf nog niet geheel en al zeker ben van een volledig bezit van het bewijsmateriaal! Heb je alle paperassen die ik zou noodig hebben?

— Alles is gereed!

Wij reizen dus onder ons gewone pseudoniem — je bent graaf Edward Palmhurst, en ik ben je secretaris Brunt! Nemen wij Henderson mee?

— Neen. Dit is een zaak waarbij wij hem wel kunnen missen. Hij heeft een paar dagen vacantie wel verdiend. Ik zend hem naar Ierland naar zijn oude moeder. Hij heeft haar in geen half jaar gezien, en ik weet zeker dat hij naar haar verlangt, al komt hij daar niet rond voor uit.

— Hoe lang zullen wij weg blijven?

— Dat zal geheel van de omstandigheden afhangen. Als alles ons meeloopt, kan het in een paar dagen achter den rug zijn.

Het bleef even stil, en toen hernam Brand, Raffles uitvorschend aanziende :

— Gaan wij Rasputin in Parijs halen, en naar Londen terugbrengen?

— Lieve hemel neen, Brand! Dat is werk voor de politie — ofschoon het nog de vraag is of de Fransche regeering hem wel zou uitleveren! En nu genoeg gepraat, want er is niet veel tijd te verliezen.

— Hoe reizen wij?

— Met mijn eigen motorboot natuurlijk. Ik heb geen lust om te wachten op de volgende Kanaalboot, die pas vanavond vertrekt. Henderson heeft mij verzekerd dat de „Zeemeeuw” in uitstekenden staat is, en al is zij niet groot — het weder is prachtig, de zee is spiegelglad, en de overtocht zal een waar plezierreisje zijn!

— Watson, nog een weinig geduld! zeide Brand sarcastisch. Ja, mijnheer Conan Doyle wist ook wel hoe je spanning moest houden in een detectiveverhaal. Maar intusschen valt het in het werkelijke leven toch niet mee, met een kluitje in het riet te worden gestuurd!

— Komaan Brand, niet zoo tragisch, spotte Raffles. Ik beloof je dat je mij aan boord vragen moogt stellen, ofschoon ik je nogmaals verzeker, dat ik nog niet voldoende bewijzen heb verzameld. Maar nu hebben wij teveel spoed te bestrachten. Wij moeten gebruik maken van het gunstige getij. Je weet dat de boot in Dover ligt, en Henderson brengt ons daarheen met den wagen.

Onder het spreken had Raffles zijn das gestrikt, en wierp toen een vluchtigen blik in het valies, dat reeds bijna gevuld voor hem stond.

De passen waren in orde, de uitklaringspapieren voor de boot, er mankeerde niets, en hij klopte Brand vriendschappelijk op den schouder, en zeide :

— Keurig in orde, mijn waarde!

Een kwartier later hadden de twee vrienden het huis verlaten, waar nu alleen de oude Gaston de trouwe, Fransche kamerbediende achterbleef. De man die bijna nooit sprak, en die Raffles met zooveel liefde aanhing, dat hij zich ondanks zijn ouderdom niet wilde laten wegzenden.

De auto stond al klaar, Henderson zat met een opgewekt gezicht achter het stuurwiel, de weinig bevattende valiezen werden ingeladen, en de tocht naar Dover begon, waar

de wagen eenige uren later bedekt met een laag stof aankwam.

Men vond de „Zeemeeuw” op haar gewone ligplaatsje in de haven van de Koninklijke Jachtclub, en Raffles en Brand konden zich bijna onmiddellijk inschepen, want een telefonisch bericht had den steigermeester reeds van tevoren gewaarschuwd.

Henderson kreeg nog eenige instructies, nam zijn pet af, en bleef een oogenblik op den steiger zien naar het vertrek van de ranke boot, geschikt voor twaalf personen, en voorzien van een hut met vier slaapplaatsen.

Het snelle kruisertje was niet langer dan tien meter, maar lag rustig op het water, en bezat een zeer groote zeewaardigheid.

Raffles had achter het stuurrad plaats genomen, goed beschut achter den wand van de kleine kapiteinshut, ongeveer midscheeps.

Op die plek kon hij ook gemakkelijk den motor behandelen, en aan een bemanning van twee koppen had het scheepje dan ook ruimschoots voldoende.

In den aanvang moest Raffles al zijn aandacht besteden aan de navigatie, want het is meestal zeer druk in de omgeving van Dover van binnenvallende en uitgaande schepen.

Een voordeel was het echter dat het bijna windstil was, en dat de wateroppervlakte even kalm en rimpelloos was, als die van een vijver, of een stilstaand slootje.

De schemering breidde zich langzaam over die kalme rust uit, zoodra de zon achter de kim was verdwenen, maar toen was ook de Fransche kust reeds lang in het gezicht.

— Calais! riep Brand uit. Voorloopig zeker het einde van onze reis?

— Het voorloopige einde is Parijs, antwoordde Raffles. Tenminste ik hoop onzen man daar aan te treffen.

— Is dit alles wel de moeite waard, Edward? Hij kan onmogelijk veel geld bij zich hebben!

— Hij zal heel wat bij zich hebben! verbeterde Raffles laconiek.

— Maar laten wij niet vergeten dat wij met een verkwister te doen hebben, met een speler, die het beetje geld dadelijk weer in Parijs zal uitgeven!

— Hij weet wel kans om weer aan nieuw geld te komen, antwoordde Raffles rustig, met zijn oogen gericht op den haveningang, die op ongeveer twee mijlen afstand flauwtjes zichtbaar werd.

Brand keek Raffles verbluft aan.

Toen zei hij mismoedig :

— Ik zal het nu maar opgeven. Naar het schijnt ben ik er volkomen naast. Je moet dingen ontdekt hebben, die de zaak een geheel ander aanzien geven. Kort en goed, zeg mij nu eens eindelijk, Edward — is Rasputin de schuldige of niet?

Even dwaalde er een vreemd glimlachje om de lippen van den grooten avonturier, en toen antwoordde hij, even de lucht raadplegend, **waarin zich wolken begonnen te vertoonen :**

— Iwan Rasputin is zeker schuldig, Brand — maar ik ben er bijna zeker van, dat hij Mishikof niet heeft neergeschoten !

Brand maakte bijna een luchtsprong van verbazing en riep uit :

— Houdt je mij voor het lapje? Kom je nu terug op je oorspronkelijke opvatting? Heeft Frank Goodwin het dan weer wel gedaan?

Raffles schudde het hoofd, en antwoordde :

— Frank Goodwin is en blijft volkomen onschuldig aan de kwestie. Hij wist volstrekt niet wat hij deed, en Rasputin heeft hem eenvoudig gesuggereerd, dat hij den armen portier heeft doodgeschoten.

Een oogenblik begonnen de oogen van Brand te schitteren, en hij riep uit :

— Ik ben een domkop ! Ik moest niet toelaten, dat ik mij door je laat beetnemen ! De schuldige man zit al in de gevangenis ! Het is Higgins !

Raffles zette groote oogen op, liet toen een kort lachje hooren, staarde Brand verbaasd aan, en merkte toen droogjes op :

— Dat zou inderdaad merkwaardig zijn ! Wil je mij dan eens het doel opgeven, waarom wij beiden nu zoo overhaast naar Parijs vertrekken? Wat zoeken wij daar, als de Londensche politie den dader al heeft?

Brand maakte een gebaar van wanhoop, liet toen moedeloos zijn armen langs zijn lichaam neervallen en zei zuchtend :

— Dan geef ik het op ! Je hebt een manier om mijn zenuwen op een ondragelijke wijze te spannen !

— Ontspan ze dan maar weer, mijn waarde, want het zal niet lang meer duren, of je zult de oplossing van het raadsel bijwonen — tenminste wanneer alles verloopt zooals ik het voorzien heb, en ook ik ben nog niet zoo zeker van mijn zaak ! Hier is de haven, de scheepvaart is druk, het begint langzamerhand wat te schemeren, en je zult me nu wel toelaten, mijn aandacht aan de boot te besteden !

En daarmee moest de nieuwsgierige Brand

het voorloopig doen. Overigens, zijn aandacht werd spoedig genoeg tot iets anders getrokken, want de aankomst in een vreemde, drukke haven blijft steeds en onder alle omstandigheden indrukwekkend en belangrijk. Het is een schoon schouwspel, dat nimmer verveelt, op geen enkel uur van den dag of van den nacht.

Tegelijk met „De Zeemeeuw” voeren nog een aantal andere schepen binnen.

Raffles wist echter op een handige wijze tusschen den zuider pier en een groot houtschip door te glippen. Brand keek uit naar den steiger van de Engelsche Kanaalschepen, en na een paar minuten riep hij :

— Daar ligt het schip ! Wij hebben verbaasd hard gevaren, want zij zijn nog bezig, het vaartuig stevig te verankeren ! De passagiers kunnen nog geen kwartier geleden aan wal zijn gestapt.

Dat is jammer genoeg een kwartier te vroeg, Brand ! Want helaas — de trein naar Parijs is vier minuten geleden vertrokken !

Brand raadpleegde zijn horloge. Hij stampvoette bijna van ongeduld, hakend naar het einde van dit avontuur, een einde dat hij niet eens kende, maar dat zijn hooggespannen nieuwsgierigheid zou voldoen.

Hij begreep nu wel dat Raffles zelf nog eenige schakels miste in de keten van bewijsvoering anders zou hij hem stellig wel iets hebben gezegd. Hij moest dus maar rustig afwachten, want lang kon de verklaring nu niet meer uitblijven.

En inderdaad, toen de „Zeemeeuw” eindelijk een plaatsje had gekregen van den havenmeester om te meren, dicht bij de aanlegplaats van de Kanaalbooten, bleek het dat de trein ruim twaalf minuten geleden naar Parijs was vertrokken !

Brand was er woedend om, en zei :

— Hadden wij nu onzen snelsten wagen maar hier !

— Er zijn hier wel snelle wagens te huren ! Ik herinner mij een garage vlak bij het station. Vlug, want wij moeten den trein zien in te halen !

Het bleek werkelijk dat de garage daar nog altijd was, en voor een niet te hoog bedrag kon Raffles een uitstekenden, zeer snellen wagen huren, die gemakkelijk 120 kilometer per uur haalde.

Het was intusschen een groot geluk, dat Raffles in dit Noordelijke gebied van Frankrijk zoo voortreffelijk den weg kende, want overal begon men de lichten reeds te ontsteken. En

een half uur later was het volslagen duister. Desniettemin suisde de groote wagen met de vaart van een bliksemtrein over den uitstekenden weg, in de richting van Parijs. Even voor Soisons, kwam een rij lichten in het gezicht, die als een reusachtige glimworm dicht langs den grond scheen te kruipen. Het was de sneltrein naar Parijs!

De genoemde stad was nog niet bereikt, of de wagen, door de vaste hand van Raffles bestuurd, stooft den trein met gemak voorbij. Het doorkruisen van de stad deed weer eenigen tijd verloren gaan, maar daarna kwam er een rechte weg, de trein werd opnieuw ingehaald, en vlak voor Parijs, dat om half een in den nacht bereikt werd, was de voorsprong bijna een half uur!

Raffles reed onmiddellijk naar het Gare de L'Ouest, en daar aten de twee mannen haastig iets, in het stationskoffiehuis, want zij waren zeer hongerig.

De trein kwam nauwkeurig op tijd aan, en Raffles en Brand stelden zich eenigszins verdekt op bij den uitgang. Er ging een kleine schok door Brand, toen hij de lange, goed gekleede gedaante ontwaarde van Iwan Rasputin. Op het gelaat van den jongen Rus lag een uitdrukking van spanning en ongeduld. Hij moest uitstekend bekend zijn in Parijs, want hij keek niet zoekend rond, als zoo menig reiziger, die in een onbekende stad aankomt, maar liep dadelijk naar den uitgang, wist zich een taxi te verschaffen, wees norsch de hulp af van een kruier, die zijn valies wilde dragen, en reed weg.

Maar niet zoo vlug, of Raffles en Brand hadden in hun auto kunnen stappen, en de achtervolging door Parijs begon. De taxi reed

naar het hartje van de stad, en hield een oogenblik stil voor een soort nachtcafé, waar zeer veel vreemdelingen kwamen, maar hoofdzakelijk artisten, en dat gelegen was naast een der grootste variététheaters van Parijs. Dat was zeker nog niet lang uit, want een paar lieden waren nog bezig de deuren te sluiten en de lichten te dooven.

Rasputin was uitgestapt, betaalde zijn chauffeur, en zond hem weg. Hij gaf zijn valies in bewaring aan den negerportier, en ging het opzichtige artistencafé binnen.

— Mijn hemel, wat zoekt hij hier? riep Brand in de grootste verbazing uit. Waarom gaat hij niet liever naar een hotel en slapen?

— Omdat hij voor het oogenblik veel gewichtiger dingen te doen heeft, Brand! zeide Raffles glimlachend. De eene melkkoe is hem ontsnapt — nu zoekt hij naar de tweede! Trek niet zulk een verbaasd gezicht, maar kom mee!

Zij lieten hun auto naast het trottoir staan, en gingen het restaurant binnen. Een oogenblik scheen de portier bezwaar te willen maken tegen hun reiscostuum, maar een fooi legde hem het zwijgen op.

De kleine zaal was nog bijna geheel gevuld, en vol getier, gelach en muziek. Brand liet zijn blikken rondgaan en zag spoedig Rasputin. Hij was in gesprek met een breedgeschouderd man, vrij groot, met pafferige wangen, een kalen schedel, en blijkbaar geverfd haar.

— Met wien spreekt hij daar? vroeg hij zacht.

— Met de tweede melkkoe! Met den man die Mishikof heeft doodgeschoten. Met Alex Bishop!

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-Cigaretten

HOOFDSTUK VII.

NEMESIS.

Brand had Raffles bij den arm gegrepen, en zei een weinig schor van verrassing en opwindung:

— Maak je er een grap mee?

— Daar is het oogenblik niet geschikt voor, Brand! En spreek nu niet, maar let op. Het verheugt mij dat mijn combinaties juist blijken te zijn geweest. En zij mogen ons in geen geval ontkomen.

Brand keek naar den grooten man met zijn kaal hoofd, die onrustig scheen te zijn en met een zakdoek zijn bleek, breed gezicht bette. Het volgende oogenblik had hij met Rasputin de roerige zaal vol gelach en saxofoonmuziek verlaten. Onmiddellijk volgden Raffles en Brand hen. Op straat moesten de twee anderen even wachten voor er een taxi was, en zij hadden dus volop gelegenheid, naar hun eigen wagen te gaan, en zich gereed te houden.

Eindelijk kwam er een huurauto aanrijden, Rasputin sprak even met den chauffeur, hij en Bishop stapten in, en de taxi reed weg.

De rit duurde nauwelijks een kwartier, en toen hield de wagen stil voor een groot en nieuw hotel dicht bij de Madeleinekerk.

— Hier schijnt hij te logeeren, zeide Raffles, zijn wagen tot staan brengend. Hij gaat met Rasputin naar binnen. De zaak schijnt dus niet in de taxi afgehandeld te zijn. Maar hij ziet er toch uit, alsof hij dronken is, of een vreeselijke nachtmerrie heeft gehad!

— Ik kan mij nog steeds niet begrijpen, dat hij het heeft kunnen doen! zeide Brand hoofdschuddend. Wat was zijn motief?

— Een heel menschelijk motief, Brand — een samenvoegsel van haat, liefde en jalousie! Maar nu niet langer praten, maar hen gevolgd. Waarschijnlijk zal Rasputin een gesprek met hem hebben in de logeerkamer van Bishop — of hij gaat eenvoudig mee om het geld in ontvangst te nemen!

— Dus Rasputin weet dat Bishop het deed?

— Natuurlijk! Hij zag het hem doen! Vluc naar binnen!

Toen de twee mannen in de groote hotel-

vestibule kwamen, ging de lift juist naar boven, met Bishop en Rasputin.

— Het nummer van de kamer van mijnheer Bishop! zeide Raffles kortaf. Geef mij dadelijk een aangrenzend vertrek. Zie hier!

En Raffles, die hierop gerekend moest hebben, liet den verschrikten nachtportier een aanstelling als detective van Scotland Yard zien.

— Mijn hemel, mijnheer, zeide de man in goed Engelsch. Wat is er? Wij krijgen hier toch geen schandaal?

— Ik zal dat zooveel mogelijk beletten! zeide Raffles kortaf. Is er een kamer met een verbindingsdeur?

— De badkamer!

— Vluc dan wat! Houdt de lift even tegen, of laat ze weer dalen, als het kan, zoodat die tusschendeur ongemerkt geopend kan worden.

En Raffles drukte den man een goede fooi in de handen, die haastig naar de liftkooi toesnelde, en op een elektrische knop drukte. Het gonzen hield dadelijk op, en de man zei haastig.

— Kamer 47. Derde verdieping. Ik zal zeggen dat het een vergissing was — Om 's hemels wil geen schandaal, heeren!

Maar Raffles en Brand waren reeds de trap opgestormd, vergezeld door een snel op de hoogte gebrachten etagekellner. Met een looper opende deze man vluc de gangdeur van de badkamer, en toen was het al heel gemakkelijk, de grendels terug te schuiven van de verbindingsdeur, die alleen aan de zijde van de fraai ingerichte badkamer gesloten kon worden, tenminste met de knippen. Er was een sleutel aan den anderen kant, maar dien stak Raffles haastig in zijn zak.

De etagekellner was nauwelijks verdwenen, of er klonk een sleutel in het slot van de logeerkamer, en op hetzelfde oogenblik opende Raffles de tusschendeur op een klein kiertje.

Zelf in de duisternis staande, met de hand om de kolf van hun kleine browning, zagen Raffles en Brand hoe er licht gemaakt werd in de logeerkamer, en toen hoorden zij een zware stem, ongeduldig, die in het Engelsch zeide:

— Vertel nu eindelijk wat er te vertellen valt, Rasputin. Ik begrijp niet dat dat in de taxi niet had kunnen gebeuren.

— O, dat bracht de aard van het gesprek mee! klonk de wat scherpe stem van den Rus, die op een spottenden toon sprak. Het is me bekend, zie je, dat je verbazend vlug bent met je vuurwapens.

Het bleef een oogenblik stil na deze woorden, en toen bromde Bishop nijdig:

— Ik weet niet wat je bedoelt, en wat je van me wilt! Kom vlug ter zake, want het is laat, en ik ben moe. Wat wil je!

— Geld! klonk het laconiek. En heel veel geld ook!

— Ben je dol geworden, Rasputin? Kom je me daarvoor van mijn vrienden weghalen! Man, je krijgt geen cent!

Bishop had met stemverheffing gesproken, en hij scheen zeer kwaad te zijn. Hij liep zeker heen en weer, want een paar malen zagen Raffles en Brand een klein deel van zijn zwaar lichaam en zijn bewegende voeten over het dikke Deventer tapijt gaan.

Maar de stem van Rasputin was nog altijd even kalm, toen hij hernam:

— Ik ben volstrekt niet gek, Bishop. Ik weet heel precies wat ik doe, daarentegen. Ik kom je om vijfduizendpond vragen!

— Vijfduizend pond? herhaalde Bishop op een zonderling trage wijze, als iemand die meent te droomen. Waarom niet liever een millioen?

— Omdat je dat niet hier in de kamer hebt, en vijfduizend pond heb je wel! Geloof anders maar gerust dat ik dat millioen zou opeischen!

— Opeischen? Ik geloof, bij mijn ziel, dat de kerel mij dreigt! Maak dat je van mijn kamer komt, als je niet wil dat ik om den kellner schel, en je er laat uitgooien!

— Dat zou heel onvoorzichtig en dom zijn, Bishop, want het zou maar uitstel van executie beteekenen. Denk je soms man, dat ik mij zoo maar laat wegzenden, en niet op alles gerekend heb? Als je een stap naar die schel durft doen, dan weet vijf minuten later het heele hotel van... het gevalletje in de Marlebone Street, eergisteren nacht!

Er volgde een stilte die zeker wel een paar minuten aanhield. Raffles en Brand konden Bishop niet zien, maar zij hoorden hem moeilijker ademhalen en het rasperige geluid, waarmee hij een paar malen hoestte.

Eindelijk klonk zijn stem, en hij scheen met moeite te spreken:

— Wat is dat voor een flauwe aardigheid,

Rasputin? Waar praat je over, man?

— Komaan, Bishop, geen uitvluchten, en geen tijdverspilling, antwoordde Rasputin ongeduldig. Ik was er, oude jongen, ik weet precies alles. Ik kwam juist zoo het huis binnen als jij zelf. Het defecte deurslot, niet waar? Maar ik ken er alleen een beetje beter den weg dan jij, oude grappenmaker! Ik was in de zijkamer, vlak bij de achtertrap.

Er was een wanhopige poging van scherts in de stem van Bishop toen hij zei:

— En heb je bewijzen voor dat moois? Heb je mijn rug herkend?

— Niet alleen je rug, maar ook je gezicht! Ik heb je heel duidelijk gezien. Je schoot op Frank Goodwin, maar je miste hem, en je kogel trof den armen Mishikof. Maar ik denk dat de jury niet zoo heel veel onderscheid zal maken, onverschillig wien het schot betrof, en je voor dien sluipmoord wel eens naar de galg kon sturen! Op het oogenblik zit Higgins er voor, en het zal hem lastig genoeg vallen, zich vrij te pleiten, want er is heel wat, dat tegen hem spreekt! Tenzij ik mijn mond ga opendoen! Is dat nu teveel betaald met vijfduizend pond? Ik kom er rond voor uit, Bishop, dat ik eerst dien ezel van een Goodwin heb laten bloeden, maar hij wil niet meer, hij vertrappt het, hij schijnt zeker te weten dat hij onschuldig is, en — dat is hij dan ook, voor den duivel!

— En — als ik hetzelfde eens zei, Rasputin! Heb je bewijzen tegen mij? Ik bedoel natuurlijk — behalve dat je zegt, mij te hebben gezien.

— O, die zijn gemakkelijk genoeg bijeen te brengen! hernam Rasputin luchtig. Daar is de chauffeur van de luxeauto die je gereden heeft, daar is het meisje, dat tegen je zal getuigen, en — er is nog wel meer te vinden! Ik zou maar betalen, als ik jou was!

— En — ben ik er met vijfduizend pond af, Rasputin? vroeg Bishop langzaam.

Ja — dan ga ik naar Amerika met dat geld!

— Het is goed — je zult ze hebben!

Waarschijnlijk stond er een klein bureau vlak naast de badkamerdeur. Raffles en Brand konden tenminste een klein gedeelte van Bishops lichaam zien, toen hij blijkbaar een sleutelbos te voorschijn haalde, naar het rammelen te oordeelen, en het neerslaan van een klep hoorbaar werd.

Maar toen zagen de beide in de duisternis verscholen mannen iets, dat Rasputin waarschijnlijk niet kon zien, daar die zijde van Bishop van hem was afgewend.

De witte, vette hand van den theateragent

ging behoedzaam naar de rechter broekzak, gleed er binnen, en hield iets zwarts vast, toen ze weer te voorschijn kwam.

Toen ging die hand bliksemsnel in de hoogte, maar het volgende oogenblik was de dikke pols als in een ijzeren schroef gekneld, en de harde bevelende stem van Raffles zei :

— Dat zou ook een oplossing zijn, maar niet naar mijn smaak, Bishop ! Blunt, neem hem dat wapen af. Zoo, dat is beter ! En geef mij dat geld maar, dat onze vriend Rasputin in ontvangst had willen nemen. Uitstekende Engelsche banknoten, naar ik zie ! Rasputin, als je een enkele beweging maakt, zal ik je neerschieten ! Ga daar op dien stoel zitten, naast het raam. Zoo is het goed. Blunt, doorzoek zijn zakken. Hier is mijn aanstelling, Bishop. Trouwens, het kan mij niet schelen, of je gelooft dat ik Engelsch detective ben. Wat sta je op je beenen te trillen ! In den nacht van eergisteren was je heel wat standvaster — al schoot je mis !

Rasputin zat op zijn stoel neer, als een volkomen gebroken man, en Bishop was er niet veel beter aan toe. Hij was een moordenaar van het laffe soort, naar het scheen.

Raffles keek beide mannen achtereenvolgens vol verachting aan, en hernam :

— Je zei zooven dat Rasputin geen bewijzen heeft, Bishop — maar ik heb ze. Hier — herken je deze snippers ? Ze zijn afkomstig van een variétécontract ! Ieder artist kent ze — en ik toevallig ook ! Je had dat contract opgemaakt met Ilona Mishikof, tijdens het souper, dat voor jou zoo noodlottig afliep, en in je woede heb je het onderweg naar Higgins huis verscheurd ! Dat was je laffe wraak ! Ik vond een snipper op de achtertrap, waar er een neergedwarreld is van boven, en een in de luxeauto die je gehuurd had. Laffe schurk, bereid je voor op je straf ! Iemand die een gelukkiger medeminnaar van achteren wil neerschieten is geen medelijden waard ! Wat jou betreft, Rasputin — de Engelsche wet beschouwt den afperser als de ergste van alle misdadigers, die dadelijk op moordenaars volgen ! Vooruit, gij beiden naar beneden. Dek ze met je revolver, Blunt !

Zwijgend daalde de kleine stoet in de lift naar de vestibule. De twee schurken werden afzonderlijk opgesloten. Een paar minuten later werden zij afgehaald door Fransche agenten en bekenden alles. Maar van den Londenschen detective en zijn helper ontbrak van dat oogenblik af ieder spoor !

De volgende aflevering bevat :

De Kruistocht van de Daisy.

VERSCHENEN

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken.... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe.... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studie-stof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelerwerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, M olven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlicht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHENGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Prijs per aflevering 20 ct.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885